

အောင်စည်သာသို့ ပေးစာ

မြင့်စိုးလှိုင်

“ဖန်တီးဆန်းသစ်မှုရဲ့ ကမ္ဘာရန်ကတော့ ကြောက်ရွံ့မှုပဲ။
 သူသူကိုယ်ကိုယ် ကြောက်အားပိုနေရင် ဘာမျှလုပ်လို့မရတော့ဘူး။
 ကိုးနှစ်သားကလေးတစ်ယောက်၊ လူတကာ ဝိုင်းရယ်မှာ စိုးတာကြောင့်
 ပုံဆွဲလို့ မရသလိုပေါ့။ ဖန်တီးဆန်းသစ်မှုဆိုတာက ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊
 ထက်သန်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ လုပ်စရာရှိတာတွေကို စွန့်ပြီး လုပ်ရတာပဲ။
 ကလေးတွေ ဘယ်လိုကစားသလဲ တွေးကြည့်ပါ။ ကစားကွင်းကို
 ပတ်ပြေးကြတယ်။ ခလုတ်တိုက်တယ်၊ လဲတယ်၊ ပြန်ထတယ်၊
 ရှေ့ဆက်ပြေးတယ်။ သူတို့စိတ်ထဲ အရာရာအဆင်ပြေရမယ်လို့
 ယုံကြည်ထားတယ်။ လုပ်နိုင်တယ်လို့ပဲ ခံစားတယ်။ ပြီးရင် လူကို
 လွှတ်ပေးလိုက်တာပဲ။

အရည်အချင်းရှိတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသမားဆိုလည်း
 ဒီနည်းအတိုင်း ကျင့်သုံးကြတာပဲ။ ဒီလူတွေ ဒေါ်လာ ၁၅ သန်း ရှုံးတယ်၊
 ဒေါ်လာ သန်း ၂၀ ပြန်မြတ်တယ်၊ ဒေါ်လာ သန်း ၃၀ ရှုံးတော့လည်း
 ရအောင် ပြန်ရှာကြတာပဲ။ ဒါကိုမှ ကစားတာလို့ မခေါ်ရင်
 တခြား ဘာခေါ်ရမှန်း ကျွန်တော်လည်း မသိတော့ဘူးဗျာ” တဲ့။

ဒါပါပဲ... ဖိုးစည်။ မင်းလည်း တစ်ပွဲတစ်လမ်း ဝင်ကစားတာပဲလို့
 သဘောထားပြီး ဘဝကစားကွင်းကြီးထဲမှာ အားရပါးရ စပြေးလိုက်စမ်းပါ။
 အေး... သတ္တိတော့ ရှိပစေနော်။
 ကြောက်စိတ်နဲ့ ပြေးရင် တခိုင်းခိုင်းလဲတတ်သလို
 နာလည်း ပိုနာတတ်တယ် သိလား။

အောင်စည်သာသို့ ပေးစာ
မြင့်စိုးလှိုင်

ISBN 9789997118448

MSH27
 9 789997 118448
 2,200.00KS

စာမူပိုင် - စာရေးသူ
ယခုစာအုပ်ပြင်ဆင်တင်ဆက်ပုံမူပိုင် - အပါးတော်မြဲ
စာအုပ်တိုက်အမှတ်တံဆိပ် - အော်ပီကျယ်
မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း - အမ်အက်စ်အို

ထုတ်ဝေခြင်း။ ဦးအောင်စည်သာ၊ အပါးတော်မြဲစာပေတိုက်(၀၂၂၉၃)၊
အမှတ်၇/၈၊ မြန်မာသီရိလင်္ကာရာမကျောင်းလမ်း၊ တာမွေ။
ပုံနှိပ်ခြင်း။ ဦးအောင်စည်သာ၊ အပါးတော်မြဲပုံနှိပ်တိုက်(၀၁၅၀၅)၊
၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ကံဘွဲ့၊ ရန်ကင်း။

အောင်စည်သာသို့ ပေးစာ၊ မြင့်စိုးလှိုင်

---

၁၈၇ မျက်နှာ၊ ၁၄ . ၅ စင်တီ x ၂၁ စင်တီ

ပထမနှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၁၉၊ သြဂုတ်လ၊

အုပ်ရေ ၁၀၀၀၊

---

email: aptmph@gmail.com
www.facebook.com/အပါးတော်မြဲစာပေတိုက်
အမှတ် (၇/၈)၊ မြန်မာသီရိလင်္ကာရာမကျောင်းလမ်း၊ နတ်ချောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
၀၉ ၉၅၁၃၉၉၅၅၅ ၀၉ ၄၄၁၅၁၅၅၅၉

အောင်စည်သာသို့ ပေးစာ မြင့်စိုးလှိုင်

၂၀၁၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမနှိပ်ခြင်း။

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

၁။	ဘဝဆိုတဲ့ ကစားကွင်း	၁
၂။	အလုပ်အပေါ် ယုံကြည်ပျော်မွေ့တတ်ပါစေ	၇
၃။	အောင်မြင်မှုဆိုတာ ဘာလဲ	၁၅
၄။	အောင်မြင်တဲ့ဘဝ	၂၃
၅။	ချန်ပီယံဖြစ်အောင်လုပ်နည်း	၃၁
၆။	မူရှိတဲ့လူ ဖြစ်ပါစေ	၃၇
၇။	ရွေးချယ်မှု၊ အရည်အချင်းနဲ့ ဇွဲလုံ့လ	၄၃
၈။	ပြောင်းလွယ်ပြင်လွယ်ရှိမှုနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ပြတ်သားမှု	၅၁
၉။	မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်	၅၅
၁၀။	လွတ်လပ်ခြင်း၊ တရားမျှတခြင်း၊ တန်းတူညီမျှခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံပါစေ	၆၁
၁၁။	ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်း မဝေးတော့ပြီ	၆၇
၁၂။	စွန့်လွှတ်ရဲမှ ပြောင်းလဲလို့ရမယ်	၇၅
၁၃။	လူငယ်တွေ နိုင်ငံရေးအသိ၊ နိုင်ငံရေးသတိရှိဖို့လိုတယ်	၈၃
၁၄။	လူငယ်တွေ ပညာကောင်းကောင်းတတ်ဖို့ လိုတယ်	၈၉
၁၅။	လူငယ်တွေ ခံစားမှုအသိ မှန်ကန်အားကောင်းဖို့လိုတယ်	၉၇

၁၆။ လူငယ်တွေကို ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကောင်းအောင် ပျိုးထောင်ပေးဖို့ လိုတယ်	၁၀၅
၁၇။ လူငယ်တွေကို ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကောင်းအောင် ပျိုးထောင်ပေးဖို့ လိုတယ် (၂)	၁၁၃
၁၈။ လူငယ်တွေကို ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကောင်းအောင် ပျိုးထောင်ပေးဖို့ လိုတယ် (၃)	၁၂၁
၁၉။ ချစ်လို့ရေးတာ ချစ်လို့ဖတ်တာ ကဗျာ	၁၂၉
၂၀။ မြေသို့မသက် ပန်းဝေငှက်	၁၃၉
၂၁။ မြန်မာ့အစဉ်အလာကဗျာနဲ့ လူငယ်ကဗျာဆရာ	၁၄၇
၂၂။ စင်ကာပူခရီးတစ်ခေါက်	၁၅၁
၂၃။ မြေလျှိုးပါလို့ မိုးကို ပျံနိုင်မည်	၁၅၇
၂၄။ စင်ကာပူလိုဖြစ်အောင် တကယ်လုပ်ကြပါ	၁၆၅
၂၅။ ဘဝအတွက် စည်းမျဉ်းရှိတဲ့လူ	၁၇၃
၂၆။ မှိုင်းကြားက ပန်းနုရောင်	၁၈၁

ဘဝဆိုတဲ့ကစားကွင်း

ဖိုးစည်...

တယ်လီဖုန်းနဲ့ စကားပြောရတာ အားမရလို့ စာနဲ့ပဲ ရေးပြီး ပြောတော့မယ်။ မင်းက စာအုပ်တိုက်တစ်တိုက် ထောင်မယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်လည်း ထုတ်ချင်တယ်ဆိုပြီး ဘာဘကို လုံးချင်းစာအုပ်တွေ ဘာသာပြန်ခိုင်း၊ မဂ္ဂဇင်း အတွက် ဆောင်းပါးတွေ ရေးခိုင်းလာတယ်။ ဘာဘကတော့ မင်းကို (လူကောင်ကြီး ဘယ်လောက်ပဲထွားထွား) ကလေး လေးလို့ပဲ စိတ်ထဲထင်နေတာမို့၊ မင်းက အဲဒီလိုတွေ ပြောဆို လုပ်ကိုင်လာတော့ ဟုတ်မှဟုတ်ပျဲမလားလို့ အောက်မေ့မိ တယ်။ ဪ... ကလေးပေမဲ့ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ် ရှိတယ် ဆို တော်သားပဲလို့ မှတ် ချက်ချပြီး အမှတ်တမဲ့ပဲ နေလိုက်ပါ တယ်။

ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မင်းက ဘာဘဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး မဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေခွင့်ရပြီ၊ ဇန်နဝါရီလကုန်ရင် ထုတ်ရတော့မယ်၊ စာမူ ထပ်ရေးပေးပါ ဦးလို့ ပြောတယ်။ ဘာရေးပေးရမလဲဆိုတော့ “ဟိုအရင် ဘာဘ ရေးခဲ့တဲ့ ‘ပထမတန်းစားလူ’ စာအုပ်ထဲက

ဆောင်းပါးမျိုးလေ”တဲ့။ “အေး... ရေးပေးမယ်”လို့ သဘောတူလိုက်တယ်။

ရေးမယ်ပြင်တော့ ပထမဦးဆုံး စဉ်းစားမိတာက စောစောက ပြောခဲ့သလို မင်းရဲ့အသက်အရွယ်ပဲ။ တကယ်ဆို မင်းအသက်က ခုမှ ၁၈ နှစ်လောက်ရှိသေးတဲ့ဟာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းထဲဝင်ဖို့ ငယ်သေးသလားလို့ပါ။

အဲဒီလို စဉ်းစားမိတုန်း ဖျတ်ခနဲဆို ကိုယ်ရေးခဲ့တဲ့စာ ကိုယ်ပြန်သတိရလိုက်တယ်။ ‘ပထမတန်းစားလူ’ စာအုပ်ထဲက ‘ခြေတစ်လှမ်းနဲ့လည်း ကုဋေတစ်သန်း တန်နိုင်တယ်’ ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးမှာ မိုက်ခရိုဆော့ဖ် ကုမ္ပဏီကို ပူးတွဲတည်ထောင်ခဲ့တဲ့ ဘီလ်ဂိတ်တစ်ယောက် စီးပွားရေးလောကထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်တုန်းကလည်း တက္ကသိုလ်တက်ရင်း တန်းလန်း၁၉ နှစ်သားပဲ ရှိသေးတယ် ဆိုတာလေ။ ဒါတောင် ဘီလ်ဂိတ်တို့ ကုမ္ပဏီစထောင်တော့ ၁၉၇၅ ခုနှစ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃၅ နှစ်လောက်ကပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ‘ပီစီ’ လို့ခေါ်တဲ့ တစ်ကိုယ်ရေသုံးကွန်ပျူတာ တော်လှန်ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်စဉ်က စလုံးရေစပဲ ရှိသေးတယ်။ ခုလို တိုးတက်မှု အရှိန်အဟုန် မြန်ဆန်လွန်းတဲ့ အိုင်တီခေတ်ကြီးထဲ ရောက်နေချိန်မျိုးမှာ ၁၈ နှစ်သားဆိုတာ ဘယ်ငယ်တော့မှာလဲ။ ဘာဘ မှားသွားတယ်ကွာ။

ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုလုပ်ပေါ့၊ လုပ်ရင်တော့ ကချော်ကချွတ် မလုပ်နဲ့။ ပထမတန်းစားဖြစ်အောင်လုပ်။

ဒီနေရာမှာ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဝီလျမ်ဝဲလ်ဒ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်တစ်ခုကိုတော့ မှတ်သားစေချင်တယ်။ သူက ခုလိုပြောတယ်။

The best preparation for the work is not thinking about work, talking about work or studying for work: it is work.

William Weld

“အလုပ်အတွက် အကောင်းဆုံး ပြင်ဆင်နည်းက အလုပ်အကြောင်း စဉ်းစားနေတာ၊ အလုပ်အကြောင်း ပြောဆိုနေတာ၊ အလုပ်အတွက် လေ့လာနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်လုပ်နေတာပါ” တဲ့။

သူ့စကားက ဖြုန်းခနဲ ကြားလိုက်ရရင် ဂျစ်တစ်တစ်နဲ့ တမင် ကောတာလို့ ထင်ရတယ်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ ကော တာ မဟုတ်ဘူး။ လိုရင်းတိုရှင်း ပြောလိုက်တာပါ။ ဒါကြောင့် သူ ဆိုလိုချင်တဲ့အဓိပ္ပာယ် ပေါ်လွင်အောင် နည်းနည်းခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့် သင့်တယ်။

အလုပ်တစ်ခု လုပ်ကြကိုင်ကြတော့မယ်ဆိုရင် သူ့သူ့ကိုယ်ကိုယ် အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ကြရတာထုံးစံပဲ။ အဲဒီလို ပြင်ဆင်တဲ့အထဲမှာ အလုပ်အကြောင်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စဉ်းစားရတာလည်း ရှိတယ်။ ကိုယ့်အသိုက်အဝန်း၊ ကိုယ့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြောဆိုရတာလည်း ရှိတယ်။ ကိုယ်လုပ်မယ့်အလုပ်ရဲ့လုပ်ငန်းသဘာဝနဲ့ ပတ်သက်လို့ နားလည် တတ်ကျွမ်းအောင် လေ့လာဆည်းပူးရတာလည်း ရှိတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စတွေကိုချည်း ဦးစားပေးနေပြီး တကယ်တမ်း လက်တွေ့လုပ်ရမယ့် အလုပ်စခန်းက ဘယ်ရောက်မှန်းမသိ ဖြစ်တတ် တာမျိုးတွေလည်း ရှိတယ်။ တစ်ခါလာ စဉ်းစားတုန်း၊ တစ်ခါလာ ပြောတုန်းဆိုတုန်းနဲ့ တစ်ခါလာ လေ့လာဆည်းပူးလို့ မဆုံးအောင် ဖြစ်နေ မယ်ဆိုရင် အဲဒါ အလုပ်မဖြစ်တော့ဘူး၊ အလုပ်လည်း မဟုတ်တော့ဘူး။

တို့မြန်မာစကားမှာ ဆိုရိုး ရှိတယ်။ ‘ခတ်ကွင်းပြင်တာနဲ့ ရွာသစ်ကြီးနီး’ တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။

အလုပ်ဆိုတာက စိတ်ဝင်တစားနဲ့ လုပ်ကြည့်ရတယ်။ လုပ်နေရ တယ်။ ဘာမျှလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုမရှိရင် ‘အလုပ်’ လို့ မခေါ်နိုင်ဘူး။

ခုနပြောတဲ့ အလုပ်အတွက် အကောင်းဆုံးပြင်ဆင်နည်းတွေထဲက အလုပ်အကြောင်း စဉ်းစားတာ၊ ပြောဆိုတာ၊ လေ့လာဆည်းပူးတာတွေ ကို သီးသန့်ပိုင်းခြားထားရမှာ မဟုတ်ဘဲ လုပ်နေရင်းစဉ်းစား၊ လုပ်နေရင်း ပြောဆို၊ လုပ်နေရင်း လေ့လာဆည်းပူးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါမှသာ ‘မုဆိုး စိုင်းသင်’ ဆိုသလို၊ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းရလာတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေအပေါ် မူတည်ပြီး လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုလည်း ရှိလာလိမ့်မယ်။ ဒါဆို ဝီလျမ် ဝဲလ်ဒ် ဆိုလိုတဲ့ အလုပ်သဘောကို နားလည်လောက်ပြီ ထင်ပါတယ်။

အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာတော့ ခေါက်ရိုးကျိုး အသားသေနေတဲ့ နည်း၊ သမားရိုးကျနည်းအတိုင်း အမြဲတမ်း နောက်ယောင်ခံလိုက် မလုပ် နဲ့။ အစဉ်အလာရှိတဲ့အတိုင်း၊ ထုံးစံအတိုင်းချည်း မှေးမလုပ်နဲ့။ ကိုယ့် ကိုယ်ပိုင် ထိုးထွင်းဉာဏ်သုံးပြီး ဖန်တီးဆန်းသစ်မှုပါအောင်လုပ်။

အေး... ဖန်တီးဆန်းသစ်တယ်ဆိုတာက ပြောတော့သာလွယ်တာ၊ လက်တွေ့လုပ်တဲ့အခါမှာ သိပ်လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အမှားအယွင်း တွေ၊ အကျအရှုံးတွေ၊ ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့မှုတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ သေချာတယ်။ ဒါတွေကို ကြောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ သတ္တိမွေးပြီး ဆန်းသစ် တီထွင်ရ မှာပဲ။ ဒီနေရာမှာ ဖေ့သ် ရင်းဂိုးလ်ဒ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က လုပ်ငန်းသမား၊ စီးပွားရေးသမားတွေ သိရှိနားလည်ကျင့်သုံးနေတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကို ခုလိုရေးသားခဲ့ဖူးတယ်။

The great enemy of creativity is fear. When we're fearful, we freeze up-like a nine-year-old who won't draw pictures, for fear everybody will laugh. Creativity has a lot to do with a willingness to take risks.

Think about how children play. They run around the playground, they trip, they fall, they get up and run some more. They believe everything will be all right. They feel capable; they let go. Good businesspeople behave in a similar way: they lose \$ 15 million, gain \$ 20 million, lose \$ 30 million and earn it back. If that isn't playing, I don't know what is!

Faith Ringgold

“ဖန်တီးဆန်းသစ်မှုရဲ့ ကမ္ဘာ့ရန်ကတော့ ကြောက်ရွံ့မှုပဲ။ သူသူ ကိုယ်ကိုယ် ကြောက်အားပိုနေရင် ဘာမျှလုပ်လို့မရတော့ဘူး။ ကိုးနှစ် သားကလေးတစ်ယောက်၊ လူတကာ ဝိုင်းရယ်မှာ စိုးတာကြောင့် ပုံဆွဲ လို့မရသလိုပေါ့။ ဖန်တီးဆန်းသစ်မှုဆိုတာက ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ထက်သန် တဲ့ဆန္ဒနဲ့ လုပ်စရာရှိတာတွေကို စွန့်ပြီး လုပ်ရတာပဲ။

ကလေးတွေ ဘယ်လိုကစားသလဲ တွေးကြည့်ပါ။ ကစားကွင်းကို ပတ်ပြေးကြတယ်။ ခလုတ်တိုက်တယ်၊ လဲတယ်၊ ပြန်ထတယ်၊ ရှေ့ ဆက်ပြေးတယ်။ သူတို့စိတ်ထဲ အရာရာအဆင်ပြေရမယ်လို့ ယုံကြည် ထားတယ်။ လုပ်နိုင်တယ်လို့ပဲ ခံစားတယ်။ ပြီးရင် လူကို လွှတ်ပေး လိုက်တာပဲ။ အရည်အချင်းရှိတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသမားဆိုလည်း ဒီနည်းအတိုင်း ကျင့်သုံးကြတာပဲ။ ဒီလူတွေ ဒေါ်လာ ၁၅ သန်း ရှုံးတယ်၊ ဒေါ်လာ သန်း ၂၀ ပြန် မြတ်တယ်၊ ဒေါ်လာ သန်း ၃၀ ရှုံးတော့လည်း

ရအောင်ပြန်ရှာကြတာပဲ။ ဒါကိုမှ ကစားတာလို့ မခေါ်ရင် တခြား
ဘာခေါ်ရမှန်း ကျွန်တော်လည်း မသိတော့ဘူးဗျာ” တဲ့။

ဒါပါပဲ... ဖိုးစည်။ မင်းလည်း တစ်ပွဲတစ်လမ်း ဝင်ကစားတာပဲ
လို့ သဘောထားပြီး ဘဝကစားကွင်းကြီးထဲမှာ အားရပါးရ စပြေး
လိုက်စမ်းပါ။

အေး... သတ္တိတော့ ရှိပစေနော်။

ကြောက်စိတ်နဲ့ ပြေးရင် တပိုင်းပိုင်းလဲတတ်သလို နာလည်း ပိုနာ
တတ်တယ် သိလား။

အလုပ်အပေါ် ယုံကြည်ပျော်မွေ့တတ်ပါစေ

ဖိုးစည်...

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂ ရက် (တောင်သူလယ်သမား နေ့)တုန်းက ရန်ကုန်မြို့၊ ဆူးလေဘုရားလမ်း၊ ကုန်သည်ကြီး များဟိုတယ်၊ ပုဂံခန်းမမှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ စာနယ်ဇင်းမိတ်ဆက် ပွဲအရ မင်းတည်ထောင်ချင်တဲ့ စာအုပ်တိုက် (The Es- sence Book House) စတင်သက်ဝင်ခဲ့ပြီး၊ မင်း ထုတ်ဝေ ချင်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် (Our Ways)လည်း ထုတ်ဝေခဲ့ပြီ ဆိုတော့ မင်းဆီ ပထမဦးဆုံးရေးလိုက်တဲ့စာထဲမှာ ဘာ ပြောခဲ့သလို ဘဝဆိုတဲ့ကစားကွင်းကြီးထဲ မင်း ရောက်သွားပြီ ပေါ့။

အေး... ဘဝကစားကွင်းထဲ ဝင်ကစားကြတဲ့အခါ တက်တက်ကြွကြွ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကစားတတ်ဖို့လိုတယ်။ သဘောကတော့ ကိုယ့်လုပ်တဲ့အလုပ်အပေါ် ယုံကြည်နေဖို့နဲ့ ပျော်မွေ့နေဖို့ လိုတယ်ပေါ့။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး စားရေးဆရာ၊ အနုပညာဝေဖန်ရေးဆရာ ဂျွန် ရပ်စ်ကင် ပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကား ရှိတယ်။

In order that poeple may be happy in their work these three things are needed: They must be fit for it. They must not to do too much of it. And they must have a sense of success in it.

John Ruskin (1819-1900)

English writer and art critic

“လူတွေအနေနဲ့ ကိုယ်လုပ်ကိုင်နေတဲ့ အလုပ်အပေါ် ပျော်မွေ့နေဖို့ ဆို အချက်သုံးချက်နဲ့ ပြည့်စုံဖို့လိုတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ အလုပ်နဲ့ လူ လိုက်ဖက်သင့်တော်ရမယ်။ အလုပ်ကို အလွန်အကျွံ မလုပ်ရဘူး။ နောက်ပြီး ဒီအလုပ်နဲ့ အောင်မြင်နိုင်တယ် ဆိုတဲ့ ခံစားမှုအသိ ကိုယ့်မှာ ရှိနေရမယ်” တဲ့။

ဒီစကားကို နည်းနည်းလောက်ရှင်းကြရအောင်။

မရှင်းခင် ရုရှားစာရေးဆရာကြီး မက္ကဇင်ဂေါ်ကီ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကား တစ်ခွန်း သွားသတိရတယ်။ “အလုပ်လုပ်ရတာကို ပျော်မွေ့စရာလို့ မှတ်ရင် ဘဝဆိုတာ ကြည်နူးဖို့ကောင်းတယ်။ အလုပ်လုပ်ရတာကို တာဝန်လို့မှတ်ရင်တော့ ဘဝဆိုတာ ကျွန်ခံရတာနဲ့အတူတူပဲ” ဆိုတဲ့ စကားပါ။

လူတွေဟာ ကိုယ်စီကိုယ်င အလုပ်လုပ်နေကြတာမှန်ပေမယ့် အလုပ်လည်း လုပ်ရသေး၊ ကျွန်ခံရသလိုလည်း ဖြစ်သေးဆိုရင် အဲဒီ လူ နစ်နာတာပေါ့။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ အပ ထား၊ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်နဲ့ ကိုယ်နေထိုင်ဖြတ်သန်းတဲ့ဘဝအပေါ် ပျော်မွေ့ဖို့ လိုတယ်။

ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ပျော်မွေ့နိုင်မှသာ အလုပ်ထဲ စိတ်ရောက်

မယ်၊ ထက်သန်စူးစိုက်မှု ရှိမယ်၊ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ စိတ်ကူးစိတ်
သန်း ထုတ်တာ၊ ထိုးထွင်းဖန်တီးတာ၊ လုပ်ငန်းတိုးတက်အောင် ကြိုး
ပမ်းအားထုတ်တာတွေ ရှိလာမယ်။ ဒီလိုနဲ့ ထိုက်သင့်တဲ့ အောင်မြင်
မှုတွေ ရလာမှာဖြစ်သလို၊ ဘဝဆိုတာလည်း သာယာကြည်နူးဖို့ ကောင်း
လာလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ ကိုယ့်အလုပ်အပေါ် ရေရှည်ပျော်မွေ့နေနိုင်ဖို့ စောစောက
ဂျွန် ရပ်စ်ကင် ပြောတဲ့ အချက်သုံးချက်ကို သတိပြုသင့်တာပေါ့။ ပထမ
ဦးဆုံးအချက်က အလုပ်နဲ့လူ လိုက်ဖက်သင့်တော်ရမယ်တဲ့။

ဖိုးစည်...

ဒီအချက်ကို မင်းတို့လို အလုပ်နယ်ပယ်ထဲ တစ်နည်းပြောရရင်
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရပ်နယ်ပယ်ထဲ စတင်ဝင်ရောက်တော့
မယ့် လူငယ်တွေ အလေးအနက် စဉ်းစားစေချင်တယ်။ ဆယ်တန်းမှာ
ဂုဏ်ထူးများများထွက်၊ အမှတ်များများရအောင်လုပ်၊ ပြီးရင် အများ
တကာ စုပြုံလျှောက်တဲ့လိုင်းထဲ ဝင်လျှောက်၊ အဲဒီပညာရပ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့
သင့်တော်အပ်စပ်မှု ရှိ-မရှိ၊ ကိုယ်တကယ်ဝါသနာ ပါ-မပါ၊ ဒီပညာ
သင်ပြီး ဒီအလုပ်လုပ်ရရင် ရေရှည်မှာ ကိုယ်ပျော်မွေ့နိုင် မပျော်မွေ့နိုင်
ဒါတွေ ထည့်မစဉ်းစားဘဲ လုပ်တတ်ကြတယ်။

ဒါလည်း ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခေတ်အဆက်ဆက် လုပ်လာခဲ့
ကြတာပါ။ တကယ်ဆို ပညာရပ်တစ်ခု၊ အလုပ်တစ်ခုဟာ ကိုယ့်ရည်
မှန်းချက်နဲ့ ကိုက်ညီရဲ့လား၊ ကိုယ့်ရုပ်ပိုင်း၊ စိတ်ပိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်
အခြေအနေနဲ့ရော အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်ရဲ့လားဆိုတာ သေသေချာချာ ထည့်
စဉ်းစားရမယ်၊ စဉ်းစားပြီး ကိုယ့်နဲ့လိုက်ဖက်သင့်တော်တယ်ဆိုမှ စိတ်ချ
လက်ချ ရွေးချယ်သင့်တယ်။ ဒါမှသာ အလုပ်က လူကိုရွေးချယ်တာ

မဟုတ်ဘဲ လူက အလုပ်ကို ရွေးချယ်တာဖြစ်ပြီး ကိုယ်ရွေးတဲ့အလုပ်နဲ့ ကိုယ်ပျော်မွေ့နိုင်လိမ့်မယ်။

ဒုတိယအချက်က အလုပ်ကို အလွန်အကျွံ မလုပ်ရဘူးတဲ့။

အလုပ်ကို အလွန်အကျွံမလုပ်ရဘူးဆိုတာနဲ့ တော်ရုံသင့်ရုံပဲ လုပ်ရမယ်လို့လည်း အဓိပ္ပာယ်မကောက်လိုက်နဲ့ဦး။ အလုပ်ကို အလွန်အကျွံလုပ်တဲ့ လူက ဘဝရဲ့ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုဘက်မှာ ဆုံးရှုံးတတ်သလို တော်ရုံသင့်ရုံလုပ်တဲ့သူကျတော့ ကြီးပွားတိုးတက်မှုဘက်မှာ အနုတ်လက္ခဏာဆောင်တတ်တယ်။

အလုပ်အလွန်အကျွံလုပ်တယ်ဆိုတာက ကိုယ်နဲ့လိုက်ဖက်သင့်တော်တဲ့ အလုပ်ပဲဆိုပြီး စိတ်ပါလွန်းလို့ဖြစ်စေ၊ အခြေအနေက တောင်းဆိုလို့ဖြစ်စေ အလုပ်ကို နေ့ရောညပါ မနားတမ်း လုပ်မိတတ်တယ်။ ဒါမျိုးက စခါစမှာ မသိသာပေမယ့် ကြာတော့ အလုပ်ဒဏ်ပိပြီး ခြေကုန်လက်ပန်းကျရော။ အဲဒီအခါ အလုပ်အပေါ် မွေ့လျော်စိတ်လျော့ပါးပြီး အလုပ်လုပ်ရမှာ “ငြင်” သွားတတ်တယ်။

ဒါ့အပြင် အလုပ်အလွန်အကျွံလုပ်လို့ ဖြစ်လာတတ်တဲ့ နောက်ဆက်တွဲဆိုးကျိုးတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ လူကို အလုပ်စွဲရောဂါရစေတာပဲ။ အရက်သောက်လွန်းအားကြီးတဲ့ လူတွေ အရက်စွဲရောဂါ (Alcoholism) ရပြီး၊ မသောက်ရမနေနိုင်တဲ့ အရက်စွဲသမား (Alcoholic) ဖြစ်သွားတတ်သလို၊ အလုပ်လုပ်လွန်းအားကြီးတဲ့ လူတွေလည်း ကြာတော့ အလုပ်စွဲသမား (Workaholic) တွေ ဖြစ်လာတတ်တယ်။ ဒီလူတွေဟာ အလုပ်နဲ့လက် မပြတ်တမ်းလုပ်နေရမှ နေလို့ထိုင်လို့ရတယ်။ အလုပ်မရှိရင် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ပြီး မနေတတ်တော့ဘူး။ အားလပ်ရက်ပေးပြီး အပန်းဖြေစခန်းတွေ ဘာတွေ ပို့ပေးတာတောင် ဘယ်လိုအပန်းဖြေရမှန်း မသိလို့ တစ်ရက်နှစ်ရက်

နဲ့ အလုပ်ခွင်ရှိရာ ပြန်ပြေးတယ်ဆိုတာ အဲဒီလူစားမျိုးတွေပေါ့။ ဒါကျ တော့လည်း အလုပ်ပဲလုပ်ဖို့ ကျိန်စာသင့်သလို ဖြစ်နေတာမို့ အလုပ်နဲ့ ပျော်မွေ့တယ်လို့ မဆိုနိုင်ပြန်ဘူး။

ဒါကြောင့် အလုပ်ကို အလွန်အကျွံ မလုပ်ရဘူးလို့ဆိုတာ ဖြစ် တယ်။ အလွန်အကျွံမလုပ်သင့်ဘူးဆိုပေမယ့် အလုပ်ဆိုတာ အချိန်ကို စနစ်တကျသုံးပြီး များများစားစား လုပ်သင့်တယ်။ ဒီအကြောင်း နောက် ပြီးတော့ ဆက်ပြောပါ့မယ်။

တတိယအချက်က ဒီအလုပ်နဲ့ အောင်မြင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုအသိ ကိုယ့်မှာရှိနေရမယ် တဲ့။

အဲဒီခံစားမှုအသိက တော်တော်လိုအပ်တဲ့ကိစ္စ။ ဒီအသိရှိရင် လူ ဟာ အလုပ်လုပ်ရတာ ပျော်နေတယ်။ အားရှိနေတယ်။ ဒီအသိက လူကို ရှေ့ရောက်အောင် တွန်းပို့ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့နော်- စိတ်ကူးယဉ်သက် သက် ခံစားမှုမျိုးတော့ မဖြစ်စေရဘူး။ အဲဒါမျိုးက “လေထဲ တိုက်အိမ် ဆောက်သလို” အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ ခံစားမှုမျိုးပဲ ဖြစ်မယ်။

အလုပ်တစ်ခု လုပ်ကြည့်လို့ တစ်နှစ်တန်သည်၊ နှစ်နှစ်တန်သည် ရှိလာတဲ့အခါ ကိုယ့်အလုပ်ရဲ့ရလဒ်၊ ကိုယ့်လုပ်ရပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့တုံ့ပြန်မှု၊ လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့တဲ့အပေါ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားရ ကျေနပ်မှု အစရှိတဲ့ လက်တွေ့နဲ့ယှဉ်တဲ့ ခံစားမှုမျိုးကို ဆိုလိုတာ ဖြစ် တယ်။ အဲဒီခံစားမှုထဲမှာ “ငါ ဒီအလုပ်နဲ့ အောင်မြင်နိုင်တယ်”ဆိုတဲ့ အသိကလေး ကိန်းအောင်းပါဝင်နေဖို့ လိုတယ်။

အလုပ်အကိုင်ဆိုတာကတော့ အမျိုးမျိုးရှိကြပေမပေါ့။ အတတ် ပညာရှင်၊ အသိပညာရှင်၊ နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်း၊ ပုဂ္ဂလိက ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း၊ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းသမား အစရှိသဖြင့် ကွဲပြားခြားနားပေမဲ့ လူတစ် ယောက်မှာ ခုနပြောတဲ့ ခံစားမှုအသိကလေး ရှိနေမယ်ဆိုရင် တကယ့်

လက်တွေ့မှာ အပြည့်အဝ ဖြစ်မလာသေးတဲ့တိုင်အောင် စိတ်ကူးနဲ့ မျှော်လင့်ခံစားလို့ရနေတာနဲ့တင် အလုပ်လုပ်ရတာ ပျော်မွေ့စရာ ဖြစ်နေ ပါလိမ့်မယ်။ ဒီနည်းနဲ့ ရှေ့ကို တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားရင်း တကယ်တမ်း အောင်မြင်တဲ့ဘဝဆီ ဦးတည်ချီတက်ကြရမှာပေါ့။

ဖိုးစည်...

အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ဂျန် ရပ်စ်ကင် ညွှန်းခဲ့တဲ့ လိုအပ်ချက် သုံးခုကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်ပြီဆိုရင် ဒုတိယအချက်ရှင်းတုန်းက “အလုပ် ဆိုတာ အချိန်ကို စနစ်တကျသုံးပြီး များများစားစား လုပ်သင့်တယ်” လို့ ဘာ ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ပြန်ကောက်ပါရစေ။

အချိန်ကို စနစ်တကျသုံးတယ်ဆိုတာက အလုပ်ချိန်၊ နားချိန်၊ ကစားချိန်၊ စားချိန်၊ အိပ်ချိန် စသဖြင့် လိုအပ်သလို ခွဲခွဲခြားခြားရှိဖို့ ဆိုလိုတာပါ။ အဲဒီအထဲမှာမှ လေလွင့်ချိန်တွေ၊ အရည်မရ အဖတ်မရ အဟောသိကံ ဖြစ်ကုန်တဲ့အချိန်တွေ မပါအောင် ထပ်ပြီး စိစစ်နိုင် တယ်ဆိုရင် အချိန်ကို စနစ်တကျသုံးရာရောက်တာပါပဲ။ အဲဒီလိုသုံးပြီး အလုပ်ကို များများစားစား လုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ တခြား ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်များများလုပ်တဲ့လူဟာ အတွေ့အကြုံ များပြားကြွယ်ဝတယ်။ အတွေ့အကြုံများတာနဲ့အမျှ အရည်အချင်း လည်း တိုးလာတယ်။ အရည်အချင်း တိုးတက်ရှင်သန်နေသူတစ် ယောက်အနေနဲ့ သူ့အရည်အချင်း ထုတ်ဖော်ပြသဖို့ အခွင့်အလမ်းကို အမြဲတမ်း ရှာကြံနေတတ်တယ်။

ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ၁၇ ရာစုအတွင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ် လူမျိုး တိုင်းပြည်ပြုပုဂ္ဂိုလ်လည်းဟုတ်၊ စာရေးဆရာလည်းဟုတ်တဲ့ လော့ဒ် ချက်စတာဖီးလ်ဒ်က ခုလို ပြောခဲ့ဖူးတယ်။

The more one works, the more willing one is to work.

Lord Chesterfield

(1694-1773)

English States man and author

“လူတစ်ယောက်ဟာ အလုပ်ကို များများလုပ်လာလေ၊ အဲဒီလူမှာ အလုပ်လုပ်ချင်စိတ် ရှိသထက် ပိုရှိလာလေပဲ” တဲ့။

မင်းလည်း အလုပ်တွေ များများလုပ်ရင်း လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ် တွေ ဆတက်ထမ်းပိုးတိုးအောင် ကြိုးစား၊ ဟုတ်လား...။

အောင်မြင်မှုဆိုတာ ဘာလဲ

ဖိုးစည်...

ဘာ ဇေးလိုက်တဲ့ ဒုတိယစာထဲမှာ မင်းကို အလုပ်တွေ များများ လုပ်ရင်း လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်တွေ ဆတက်ထမ်းပိုး တိုးအောင် ကြိုးစားဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တယ်နော်။ တိုက်တွန်း တဲ့အတိုင်းလည်း မင်း ကြိုးစားလုပ်ကိုင်နေတာ ကြားရ မြင်ရ သိနေရလို့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မိပါတယ်။

အဲဒီစာထဲမှာပဲ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ “ငါ ဒီအလုပ်နဲ့ အောင်မြင်နိုင်တယ်” ဆိုတဲ့ ခံစားမှုအသိ ကလေး ကိန်းအောင်းပါဝင်နေဖို့လိုတဲ့အကြောင်း ထည့်ရေးခဲ့ တာ သတိရလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်။ အခု ဒီစာမှာတော့ အဲဒီခံစားမှုအသိနဲ့ ဆက်နွှယ်ပြီး အောင်မြင်မှုထဲမှာ ဘာတွေ ပါဝင်သလဲ၊ ပါဝင်သင့်သလဲ အစရှိသဖြင့် ‘အောင်မြင်မှု’ အကြောင်း သိသင့်သိထိုက်တာ တချို့ကို ရေးရရင် ကောင်း မယ်လို့ စိတ်ကူးမိတယ်။

စိတ်ကူးနေတုန်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆိုသလို ‘အောင် မြင်မှု’ အကြောင်း ရေးသားထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်

သွားတွေ့တယ်။ စာအုပ်နာမည်က 'Universal Laws of Success' တဲ့။ မြန်မာလိုတော့ 'အောင်မြင်မှု၏ လောကနိယာမများ' လို့ ဆိုနိုင်မှာပေါ့။ နိယာမလို့ ဆိုပေမယ့် ပညာရပ်ဆန်ဆန် ရေးထားတာ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေ နေ့စဉ် တွေးတောကြံစည် လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ အကြောင်းကိစ္စတွေ အပေါ် နားလည်လွယ်တဲ့ အရပ်သုံးစကားနဲ့ ရေးထားတာ။ နိယာမခေါင်းစဉ် တစ်ခုစီတပ်ပြီး စာရေးသူရဲ့ လောကမြင်၊ ဘဝအမြင်ကို တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ အဆိုအမိန့် ပုံစံမျိုးလို အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လွင်အောင် ရေးပြထားတယ်။ ဥပမာ- The Law of Cause and Effect (အကြောင်းနဲ့ အကျိုးနိယာမ)၊ The Law of Mind (စိတ်နိယာမ)၊ The Law of Belief (ယုံကြည်မှု နိယာမ) အစရှိတာမျိုးတွေပေါ့။

နိယာမတစ်ရပ်ကို ပထမဦးဆုံး ဖွင့်ဆိုဖော်ပြတယ်။ ပြီးတော့မှ အဲဒီနိယာမနဲ့ ဆက်စပ်တဲ့ စာရေးသူရဲ့ သဘောထားအမြင်၊ အကြံပြုချက်၊ နှိုးဆော်ချက်တစ်ခုခုကို အောက်နေ ထပ်ဖြည့်တယ်။ စာဖတ်သူအတွက် စဉ်းစားစရာ၊ လိုက်နာဆောင်ရွက်စရာအချက်တွေ လေ့လာခွင့်ရတာပေါ့။ လောလောဆယ် မင်း ဖတ်ရအောင် နမူနာတစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ်လောက် ထုတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

The Law of Concentration

Whatever you dwell upon grows
and expands in your life.

*

Whatever you concentrate upon
and think about repeatedly increases
in your world.

*

Therefore, you must focus your thinking on the things you really want in your life.

*

အာရုံစူးစိုက်မှုနိယာမ
ကိုယ် ဘယ်အပေါ်မှာ စွဲမြဲနေလေ့ရှိသလဲ။
အဲဒီဟာက ကိုယ့်ဘဝမှာ ကြီးထွား
ကျယ်ပြန့်လာတတ်တယ်။

*

ကိုယ် ဘယ်အပေါ်မှာ အာရုံစိုက်နေ၊
အဖန်တလဲလဲ တွေးတောနေလေ့ရှိသလဲ။
အဲဒီဟာက ကိုယ့်လောကမှာ တိုးပွားလာတတ်တယ်။

*

ဒါကြောင့်မို့ ဘဝမှာ ကိုယ်တကယ် လိုချင်တာ ဘာတွေလဲ၊
အဲဒါတွေကိုသာ အာရုံစိုက်ပြီး
စဉ်းစားတွေးတောရမှာပဲ။

*

The Law of Habit

Fully 95 percent of everything you do is the result of your habits, either helpful or hurtful.

*

You can develop habit of success
by practising and repeating success
behaviors over and over
until they become automatic.

အကျင့်ပါမူနိယာမ

ကိုယ်လုပ်တာမှန်သမျှရဲ့ ၉၅ ရာခိုင်နှုန်းဟာ
အကျိုးပြုတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အကျိုးယုတ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကိုယ့်အကျင့်စရိုက်တွေရဲ့ရလဒ်သာ ဖြစ်တယ်။

*

အောင်မြင်မှုအကျင့်စရိုက်တွေ ဖြစ်လာစေချင်ရင်
အောင်မြင်မှု အပြုအမူတွေကို
ထပ်တလဲလဲ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ကျင့်သုံးပေးရတယ်။
နောက်ပိတ်ဆုံး သူ့အလိုလို အကျင့်ပါသွားတဲ့အထိပေါ့။

ဒီလိုနိယာမတွေ ထုတ်ထုတ်ပြသွားလိုက်တာ စုစုပေါင်း ၁၂၁ ခု
ရှိတယ်။ ဖတ်လို့ကောင်းပါတယ်။ အောင်မြင်ပြောင်မြောက်တဲ့ ဘဝ
တစ်ခု တည်ဆောက်ချင်သူတွေအဖို့ စဉ်းစားတွေးတောစရာတွေ၊
လိုက်နာကျင့်သုံးစရာတွေ အများကြီးပါတယ်။ နောက်မှ အပြည့်အစုံ
ဘာသာပြန်ပြီး မင်းဆီ ပို့ပေးလိုက်မယ် ဟုတ်လား... ကိုင်း... ခုတော့
ဒီလောက်နဲ့ ရပ်ပြီး ရှေ့ဆက်ကြဦးစို့။

ပထမဦးဆုံး ဆွီဒင်နိုင်ငံသူ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး အင်းဂရစ်
ဘာ့ဂ်မဲန်ရဲ့ စကားနဲ့ စလိုက်ရအောင်။ သူက “အောင်မြင်မှု”နဲ့ ပတ်သက်
လို့ ရှိရမယ့် အရည်အချင်းနှစ်ရပ်အကြောင်း ခုလို ပြောထားတယ်။

I've never sought success in order to get fame and money; it's the talent and the passion that count in success.

Ingrid Bergman (1915-1982)

Swedish-born actress

ကျော်ကြားဖို့၊ ငွေရဖို့ဆိုပြီး အောင်မြင်မှုကို ကျွန်မ မရှာဖွေခဲ့ဖူးဘူး။ အောင်မြင်မှုမှာ အရေးကြီးတာက ပင်ကိုဗီဇရရှိဖို့နဲ့ ထက်သန် ပြင်းပြ တဲ့စိတ်ရှိဖို့ပါ။

အင်းဂရစ် ဘာ့ဂ်မန် (၁၉၁၅-၁၉၈၂)

ဆွီဒင်သူ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး

အင်းဂရစ်ဘာ့ဂ်မန်ဆိုတာ ဘာဘတို့ ခပ်ငယ်ငယ်က အင်မတန် နာမည်ကြီးတဲ့ ဟောလီးဝုဒ် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီးပေါ့။ အရပ်အမောင်း သွယ်သွယ်မြင့်မြင့်နဲ့ ရုပ်ရည်ကလည်း အတော့်ကို မဟာဆန်ဆန် ကျက်သရေရှိရှိလှတဲ့ အမျိုးသမီး။ သူ ပါဝင်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတွေ အတော်များများ ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်က ငယ်သေးတယ်။ အရွယ်ရောက်လို့ ဘွဲ့တွေဘာတွေရပြီးတဲ့နောက် ဘာ နောက်ဆုံးကြည့်လိုက်ရတဲ့ သူ့ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ရှိတယ်။ **The Visit** တဲ့။ အဲဒီကားရိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူလည်း အသက် ၅၀ ဝန်းကျင်လောက် ရှိနေပြီ။ မင်းသားကတော့ အန်တနီကွီးန် (အန်ထော် နီကွင်း) ထင်တယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသားထဲမှာ ပုဗ္ဗေစ ကြောင့် ရုပ်ရည်မလှပေမယ့် သရုပ်ဆောင်အမှုအရာဘက်ကျတော့ ပြိုင်ဘက် ကင်းတဲ့လူပဲ။ တကယ့်အကျော်အမော်နှစ်ယောက် ဆုံမိကြ တဲ့ပွဲ ဆိုပါတော့။

ဇာတ်လမ်းက ဘဝမှာ တွေ့ကြုံဆုံကွဲ မမြဲတဲ့ သဘောကို ဖော် ကျူးထားတာ ဖြစ်သလို၊ ဇာတ်ကားရဲ့ ဦးတည်ချက်ကလည်း ကောင်း တယ်။ လူဆိုတာ တွေ့ကြုံဆုံစည်းခိုက် တစ်ယောက်အပေါ် တစ် ယောက် အနွံအတာခံနိုင်ရမယ်။ အေးအတူ ပူအမျှ ဖေးမလက်တွဲနိုင် ရမယ်။ သာတုန်းသာ အတူစံပြီး နာတဲ့အခါ အတူမခံနိုင်တာဟာ လူပျော့လူညံ့တွေ၊ သတ္တိကြောင်သူတွေရဲ့ အလုပ်ပဲ။ လူမှုရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးဘဝတွေကို ဖြတ်သန်းကြတဲ့အခါ အခက်အခဲ ဆင်းရဲ ဒုက္ခတွေ ကြုံလာတာနဲ့အမျှ ယောက်ျားရင့်မာကြီးကလည်း သတ္တိ နည်းပြီး သွေးကြောင်ချင် ကြောင်သွားတတ်တယ်။ ပျော့နွဲ့နွဲ့ မိန်းမ သားတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့်လည်း အဆိုးလောကခံနဲ့ ရင်ဆိုင်တဲ့ နေရာမှာ ဇွဲနဲ့ မာန်နဲ့ ရုန်းကန်နိုင်တာလည်း ရှိတတ်တာပဲ။ ဒီဇာတ်ကား မှာ အင်းဂရစ် ဘာ့ဂ်မဲန်ရဲ့ ဇာတ်ဆောင်စရိုက်က ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲ ဘဝမှာ ယောက်ျားလုပ်သူရဲ့ အစွန့်ခွာခံ မိန်းမသားအဖြစ် သရုပ်ဆောင် ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက တစ်နေ့ အောင်မြင်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဘဝကို ကြံကြံခံခဲ့တယ်။ မရပ်မနား ကြိုးစားရင်းနဲ့ နောက်ဆုံး တစ်နေ့ အောင်မြင်ကြီးပွားတဲ့အဆင့် ရောက်လာတယ်။

ဇာတ်သိမ်းခန်းကတော့ စွဲမက်စရာအကောင်းဆုံးပဲ။ တစ်ယောက် တစ်ကွဲစီ ဖြစ်သွားကြတဲ့နောက် ကိုယ့်နယ်ပယ်နဲ့ ကိုယ်ကျင်လည် လှုပ်ရှားခဲ့ကြ၊ နှစ်ကာလတွေ ရွှေ့ပြောင်းလို့ အရွယ်တွေ ညောင်းခဲ့ ကြတဲ့တစ်နေ့၊ The Visit ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားအမည်နဲ့ လိုက်လျော ညီထွေရှိတဲ့ ဇာတ်ကွက်အဖြစ်၊ ဌာနေဟောင်းကို အဘက်ဘက်က ထောက်ပံ့ကူညီခဲ့တဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ ဧည့်သည်တော်ကြီး ရောက်လာ တယ်။ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ချိန်က အစွန့်ပစ်ခံမိန်းမ အင်းဂရစ် ဘာ့ဂ်မဲန်။ တစ်မြို့လုံး အံ့အားသင့်သွားကြတယ်။ ယောက်ျားလုပ်သူ ဆိုလည်း

ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိနဲ့ပေါ့။ သူ့မိန်းမက ခုအချိန်မှာ ကျိကျိတက် ချမ်းသာတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးမကြီး ဖြစ်နေပြီလေ။

သူဌေးမကြီးက မြို့သူမြို့သားတွေ ရှေ့မှောက်မှာ ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်း စကားတွေ ပြောတယ်။ ဘဝမှာ ဘယ်လောက်ကြီးမား တဲ့ အခက်အခဲတွေနဲ့ ကြုံရသည်ဖြစ်စေ၊ လက်မမြောက် အရှုံးမပေးဘဲ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းသင့်တဲ့ အကြောင်းတွေကိုလည်း ကိုယ်တွေ့နဲ့ ယှဉ်ပြီး သင်ခန်းစာယူလို့ရအောင် ပြောတယ်။ ပြောဆိုအပြီးမှာ ယောက်ျားလုပ် သူကို ဂရုတစိုက် နှုတ်ဆက်တယ်။ ငွေရေးကြေးရေးအရလည်း ပြည့်စုံ အောင် အကူအညီ ပေးတယ်။ ဒီအခါမှာ ယောက်ျားလုပ်သူက အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ မိန်းမကို ပြန်ပေါင်းရဖို့ ခွင့်ပန်မယ်အလုပ် မင်းသမီးက ထရပ်လိုက်တယ်။

နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့၊ မျက်လုံးအစုံကို အဝေးတစ်နေရာဆီ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း တည်ကြည်ပြတ်သားတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ "Now, the visit is over" (ကိုင်း... တွေ့ဆုံပွဲပြီးပြီ)လို့ တစ်ခွန်းတည်း ပြော လိုက်တယ်။ ဒီမှာတင် ရုပ်ရှင်လည်း ပြီးတာပါပဲ။

ဒီတော့ သူ ပြောခဲ့တဲ့ “အောင်မြင်မှုမှာ အရေးကြီးတာက ပင်ကို ဗီဇရှိဖို့နဲ့ ထက်သန်ပြင်းပြတဲ့ စိတ်ရှိဖို့” ဆိုတာ သူ ရိုက်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်ထဲ က ဇာတ်ကွက်နဲ့ ချိန်ဆကြည့်ရင် မှန်နေတာပေါ့။ ဒီအချက်နှစ်ချက်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့လူဟာ ခုမအောင်မြင်သေးလည်း တစ်နေ့အောင်မြင်မှာ အမှန်ပဲ။ ဒီနှစ်ချက်မရှိတဲ့ လူကတော့ ဘယ်တော့မှ မအောင်မြင်ဘူးလို့ မှတ်ပါ။

စာလည်း နည်းနည်းရှည်သွားပြီ၊ ရေးစရာတွေကတော့ မကုန် သေးဘူး။ အောင်မြင်မှုအကြောင်း နောက်တစ်စောင် ဆက်ရေးကြ သေးတာပေါ့။

အောင်မြင်တဲ့ဘဝ

ဖိုးစည်...

ဟိုတစ်ပတ်တုန်းက ဆွီဒင်သူ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး အင်းဂရစ် ဘာ့ဂ်မဲန်ရဲ့ အောင်မြင်မှု အယူအဆအကြောင်း ရေးဖြစ်ခဲ့တယ်နော်။ ရေးစရာတချို့ ကျန်သေးလို့ ဒီတစ်ပတ် လည်း အောင်မြင်မှုအကြောင်းပဲ ဆက်ရေးလိုက်ပါရစေဦး။

အောင်မြင်မှုရဲ့အထာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး မာ့ခ် တွိန်းရဲ့ အဆိုတစ်ခုက သဘောကျဖို့ ကောင်းတယ်။

The secret of success is making your vocation your vacation.

Mark Twain (1835-1910)

American writer and humorist

ကိုယ့်အလုပ်အကိုင်ကို ကိုယ့်အားရက်နားရက်ဖြစ်အောင် လုပ်ယူတတ်တာဟာ အောင်မြင်မှုရဲ့သော့ချက်ပဲ။

မာ့ခ် တွိန်း(၁၈၃၅-၁၉၁၀)

အမေရိကန်စာရေးဆရာနှင့် စာပြောင်ဆရာ

အင်္ဂလိပ်စကားမှာ vocation နဲ့ vacation အသံထွက်ချင်း နီးစပ်သလို စာလုံးပေါင်းတော့လည်း "o" နှင့် "a" တစ်လုံးတည်း လွဲတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဓိပ္ပာယ်ချင်းတော့ ဘာမျှမဆိုင်ဘူး၊ တခြားစီပဲ။ vocation က အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု၊ အလုပ်အကိုင်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပြီး၊ vacation ကတော့ အားလပ်ရက်၊ အပန်းဖြေအနားယူတာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။

‘အလုပ်အကိုင်’ ဆိုတာက ကာယအား၊ ဉာဏအား စိုက်ထုတ်လုပ်ကိုင်ရတာ ဖြစ်တယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အပင်ပန်းခံရတဲ့ကိစ္စ။

“အားလပ်ရက်ရတယ်၊ အပန်းဖြေအနားယူတယ်” ဆိုတာကျတော့ အလုပ်လုပ်စရာမလိုဘူး။ စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ နားနားနေနေ နေရတာမျိုး။

ဒါကြောင့် ဒီစကားနှစ်လုံးဟာ အဓိပ္ပာယ်အရ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန်ကျင်ခြားနားနေတယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်။ ဒါကို စာရေးဆရာ မာ့ခ် တွန်းက အဓိပ္ပာယ်တစ်ထပ်တည်းဖြစ်အောင် တွဲသုံးပြလိုက်တယ်။ သူက ဟာသဓာတ်ခံအားကောင်းတဲ့ စာရေးဆရာ ဖြစ်သလို၊ ဘာသာ စကား သုံးနှုန်းတဲ့ နေရာမှာလည်း အင်မတန်ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းသူ ဖြစ်တယ်။ မြန်မာစာပေမှာဆိုရင်တော့ သူ့ထက် အနှစ်နှစ်ဆယ်၊ အစိတ်လောက်စောမယ့် စလေဦးပုညနဲ့ နှိုင်းမယ်ဆို နှိုင်းလို့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။

သူ ဆိုလိုတဲ့သဘောက ဟိုတစ်ပတ်တုန်းက ထည့်ရေးခဲ့တဲ့ ဂျန်ရပ်စ်ကင့် စကားထဲကလို အလုပ်ခွင်မှာ ပျော်မွေ့နေတတ်ဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့သဘောထားက ပိုပြီးပြတ်သားအားကောင်းတယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။

ကိုယ့်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်တဲ့နေရာမှာ တာဝန်ရှိလို့၊ မလုပ်မဖြစ်လို့ လုပ်နေတာမျိုး လုံးဝ မဟုတ်ဘဲ စိတ်လက်

ပေါ့ပါးစွာ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်နေတာ ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။ တွေ့ဖူး
မှာပေါ့။ လေကလေး တချွန်ချွန်၊ သီချင်းကလေး တအေးအေးနဲ့ အလုပ်
လုပ်နေတတ်ကြတဲ့လူတွေကိုလေ။

အဲဒီလို လုပ်နိုင်လာပြီဆိုတဲ့တစ်နေ့ အလုပ်လုပ်နေတာဟာ
တာဝန်တစ်ရပ်ကို ပခုံးပေါ်တင်ထမ်းနေရတာ မဟုတ်တော့ဘဲ တာဝန်
ကို ဖျာလိုခင်းပြီး သူ့အပေါ် ခြေဆန့်လက်ဆန့်လုပ်ရင်း အနားယူနေရ
သလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ လူတစ်ယောက်အဖို့ အလုပ်လုပ်နေတာကိုက
အနားယူနည်းတစ်မျိုး ဖြစ်လာတယ်ဆိုရင် သူ့မှာ အားသစ်ခွန်သစ်
တွေ အမြဲတိုးပြီး လန်းဆန်းတက်ကြွနေမှာ အမှန်ပဲ။ ဒါဆို ဒီလူ
အောင်မြင်မှာ သေချာပြီပေါ့။

ဖိုးစည်...

နောက်တစ်ယောက်ပြောပုံက တစ်မျိုးကွ။

သူကတော့ ပိုလန်မှာမွေးဖွားပြီး အမေရိကန်မှာ ကြီးပြင်းတဲ့ လီယို
ရော့စ်တင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။ သူလည်း မာ့ခ်တို့နဲ့လို စာပြောင်ဝတ္ထုရေးဆရာ
တစ်ယောက်ပဲ။ သူက အောင်မြင်မှုအကြောင်း အခုလို ပြောတယ်။

The door to success has two signs,
Push-and Pull.

Leo Rosten (1908-1997)

အောင်မြင်မှုဆီ အဝင်တံခါးမှာ
အမှတ်အသားနှစ်ခု ရှိတယ်။
တွန်းပါ... နဲ့ ဆွဲပါ... တဲ့။
လီယို ရော့စ်တင် (၁၉၀၈-၁၉၉၇)

အောင်မြင်မှုနယ်ပယ်ထဲ ဝင်ရောက်တဲ့နေရာမှာ တံခါးက ကိုယ့် အတွက် အတားအဆီးဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ မလွဲမသွေဖြတ်ကျော်ရ မယ့် ကြားခံပစ္စည်းဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ သူ့ကို ဖယ်ရှားနိုင်၊ ဖြတ် ကျော်နိုင်၊ ပွင့်အောင် ဖွင့်နိုင်မယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကိုယ့်ဘက်က နည်းမှန်လမ်းမှန်နဲ့ ခွန်အားစိုက်ထုတ် လုပ်ကိုင်နိုင်မယ်ဆိုရင် အောင် မြင်မှုဆီ ရောက်မှာပဲ။

အေး... အားထုတ်ပုံ လွဲမှားလို့တော့ မရဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆို တော့ တံခါးရဲ့သဘာဝက အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် နှစ်မျိုးရှိတတ်တာကိုး။ ပတ္တာတပ်ပုံ၊ တံခါးရွက်ထားသို့ပုံအရ တွန်းဖွင့်ရတဲ့တံခါးရှိသလို၊ ဆွဲဖွင့် ရတဲ့တံခါးလည်း ရှိတယ်။ ဒါတောင် အပေါ်ကို မ၊ပြီး ဖွင့်ရတဲ့ တံခါး၊ ဘေးတိုက်ထိုးသွင်းရတဲ့တံခါးတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ ထားပါတော့။

ခုနပြောတဲ့ တံခါးနှစ်မျိုးမှာ တွန်းဖွင့်ရမယ့်တံခါးကို သွားပြီး ဆွဲဖွင့်နေရင် ပွင့်မှာ မဟုတ်သလို ဆွဲဖွင့်ရမယ့်တံခါးကို တွန်းဖွင့်နေရင် လည်း တံခါးက ပွင့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေထဲမှာ အများစုက အဲဒီ အမှားမျိုး မှားဖြစ်အောင် မှားတတ်ကြတယ်။

တွန်းရမယ့်တံခါးကို ကိုယ်က သွားဆွဲဖွင့်မိပါပြီတဲ့။ မပွင့်ဘူး၊ တစ်ကြိမ်နဲ့ မပွင့်ရင် နောက်တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် ဒီနည်းအတိုင်းပဲ အားပိုစိုက်ပြီး ဆွဲကြည့်တယ်၊ မပွင့်ပြန်ဘူး၊ ဒါနဲ့ စိတ်ပျက်ပြီး နောက် ကို ပြန်လှည့်သွားရော။

အလားတူပဲ။ ဆွဲဖွင့်ရမယ့်တံခါးကို အံကြိတ်ပြီး တစ်တွန်းတည်း တွန်းနေသူတွေလည်း ရှိတယ်။ မပွင့်နိုင်တဲ့အဆုံး၊ သူတို့လည်း တံခါး ကို ကျောခိုင်းသွားကြတာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ကိုယ်နဲ့ တံခါးတစ်ချပ်စာသာ ခြားတဲ့ အောင်မြင်မှုဆီ မရောက်ဖြစ်သူတွေ လောကမှာ ဒုနဲ့ဒေးပေါ့။

တကယ်ဆို တစ်ချက်နှစ်ချက် ဆွဲကြည့်လို့မှ မပွင့်ရင် တွန်းကြည့်

ဖို့ကောင်းတယ်။ ဟိုတစ်ဖက်က လူကလည်း တွန်းဖွင့်လို့ မရရင် ဆွဲဖွင့် ကြည့်သင့်တယ်။ အဲဒီလို အပြောင်းအလဲလုပ်ပြီး အားထုတ်ရကောင်း မှန်း မသိဘဲ တရားသေတွက်ပြီး လုပ်ကြကိုင်ကြ ဆုံးဖြတ်ကြတာတွေ ကြောင့် ဘဝမှာ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေနဲ့ ကြုံရတတ်တယ်။

ဒါကြောင့်မို့ လီယို ရှောင်တင်က အဲဒီအမှားကို မမှားရအောင် သတိထားကြဖို့၊ တွန်းပါ...နဲ့ ဆွဲပါ... အမှတ်အသားနှစ်ခုရှိတဲ့ အကြောင်း ခပ်ထေ့ထေ့ကလေး ပြောထားတာ။ ခက်တာက ရုံးခန်းလို၊ ဆိုင်ခန်းလို အဆောက်အအုံရဲ့ တံခါးမျိုးမှာသာ သူ ပြောသလို တွန်းပါ တို့၊ ဆွဲပါတို့ ရေးသားချိတ်ဆွဲထားတတ်ကြတာ။ ဘဝတံခါးမှာတော့ ဘယ်... ဒီလို စာဆွဲထားပါ့မလဲ။ ကိုယ့်လုပ်ရည်ကိုင်ရည်၊ ပါးရည် နပ်ရည်၊ စိတ်နေသဘောအပေါ် မူတည်ပြီး တွန်းရမလား၊ ဆွဲရမလား ဆိုတာ ပိုင်းခြားဝေဖန်နိုင်စွမ်း ရှိရပေလိမ့်မယ်။

ဖိုးစည်...

စကားလက်စသတ်တဲ့အနေနဲ့ “အောင်မြင်မှုဆိုတာဘာလဲ”လို့ မေးခွန်းထုတ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် အဖြေပေးသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ရဲ့စာကို ဖော်ညွှန်းချင်တယ်။ သူကတော့ ၁၉ ရာစုရဲ့ ထင်ရှားတဲ့ အမေရိ ကန်အက်ဆေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ တွေးခေါ်ရှင် ရှာလ်ဖ် ဝါလ်ဒို အယ် မာဆင် ပါ။ “တမ်းတမ်းစွဲ မဖြစ်ဘဲနဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အောင်မြင် လာတာရယ်လို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး” ဆိုတဲ့ သူ့စကားတစ်ခွန်းကို ဘာ ရေးတဲ့ “ပထမတန်းစာလူ” စာအုပ်ထဲက “ဘဝမှာ ဘာကို တမ်းတမ်း စွဲဖြစ်ကြမလဲ”ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးမှာ အကိုးအကား ပြုခဲ့ဖူးတယ်။

ခုလည်း “အောင်မြင်မှုဆိုတာဘာလဲ”လို့ အစချိတ် အဆိုအမိန့် ကို မင်း ဖတ်ကြည့်စေချင်တယ်။ သူ ဖွင့်ဆိုသွားတဲ့ အချက်အလက်

တွေက အများတကာ မျှော်လင့်မထားတာတွေ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေနိုင်တယ်။ တစ်ချက်ချင်းကို ဖြည်းဖြည်းဖတ်ပြီး သဘောပေါက်အောင် စေ့စေ့တွေးကြည့်ပေါ့ကွာ။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူကတော့ သူ့ရှုထောင့်ကနေ အောင်မြင်မှုအကြောင်း ခုလို ဖွင့်ဆိုထားလေရဲ့...

What is success?
 To laugh often and much;
 To win the respect of intelligent people
 and the affection of the children;
 To earn the appreciation of critics and
 endure the betrayal of the false friends;
 To appreciate beauty;
 To find the best in others;
 To leave the world a bit better, whether
 by a healthy child, a garden patch
 or a redeemed social condition;
 To know even one life has breathed
 easier because you have lived;
 This is to have succeeded.

Ralph Waldo Emerson (1803-1882)

*American essayist,
 poet and philosopher.*

အောင်မြင်မှုဆိုတာဘာလဲ။
 ခဏခဏနဲ့ အားပါးတရ ရယ်မောနိုင်ဖို့-

ဉာဏ်ပညာရှိသူတွေက လေးစားကြ
 ကလေးတွေက ချစ်ခင်ကြတာတွေကို ခံယူဖို့-
 ဝေဖန်ရေးဆရာတွေ အသိအမှတ်ပြုလောက်အောင်
 အားထုတ်ပြီး

မိတ်ဆွေတုတွေ သစ္စာမဲ့သမျှ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့-
 အလှတရားကို တန်ဖိုးထား ခံစားတတ်ဖို့-
 သူတစ်ပါးရဲ့ကောင်းကွက်ကို
 တွေ့အောင်ရှာတတ်ဖို့-

သန်စွမ်းတဲ့ကလေးတစ်ယောက်၊
 ပန်းခြံသေးသေး တစ်ကွက်စာ၊
 အဖတ်ဆည်လို့ရလိုက်တဲ့
 လူမှုအနေအထားတစ်ရပ်

ဘယ်ဟာနဲ့ဖြစ်ဖြစ်
 ကမ္ဘာကြီးကို အသင့်အတင့်ပိုကောင်းအောင်
 လုပ်ပေးခဲ့နိုင်ဖို့-

ကိုယ်ရှိတုန်း ရှိခိုက်
 ကိုယ့်ကြောင့် လူတစ်ဖက်သား
 အသက်ရှူချောင်ပါစေဆိုတဲ့
 အသိတရားရှိဖို့-

ဒါဆို အောင်မြင်တဲ့ဘဝ ရပြီပေါ့။

ရှာလိမ့် ဝါလ်ဒို အယ်မာဆင် (၁၈၀၃-၁၈၈၂)

အမေရိကန်အက်ဆေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ တွေးခေါ်ရှင်

ချန်ပီယံဖြစ်အောင်လုပ်နည်း

ဖိုးစည်...

ဒီလတော့ လက်တွေ့ဘဝနယ်ပယ်မှာ အောင်ပွဲရအောင် လုပ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ အရည်အချင်းအကြောင်း ရေးချင်တယ်။ ဒါလည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အောင်ပွဲခံခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ သဘောထားကို အခြေခံပြီး ရေးမှာပါ။ အောင်ပွဲရတဲ့လူ၊ ဗိုလ်စွဲတဲ့လူ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ချန်ပီယံဖြစ်လာတဲ့လူဆိုတာ ဘယ်လိုလူဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း သူက ခုလို ပြောတယ်။

Champions aren't made in gyms. Champions are made from something they have deep inside them—a desire, a dream, a vision. They have to have last minute stamina, they have to be a little faster, they have to have the skill and the will. But the will must be stronger than the skill.

Muhammad Ali

ချန်ပီယံတွေဆိုတာ အားကစားရုံတွေထဲကနေ မွေးထုတ်ပေး
 လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရင်ထဲမှာ ခပ်နက်နက်စူးဝင်နေတဲ့ လိုအင်
 ဆန္ဒလို၊ စိတ်ကူးအိပ်မက်လို၊ စွဲမြဲတဲ့အမြင်လိုဟာ တစ်ခုခု အဲဒါ ကသာ
 ချန်ပီယံဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတာပါ။ ဒီလူတွေဟာ နောက်ဆုံးမိနစ်အထိ
 သက်လုံကောင်းဖို့လိုတယ်။ သူများထက်လည်း နည်းနည်းပိုမြန်ရတယ်။
 လူက ကျွမ်းကျင်ရသလို ဖြစ်ချင်စိတ် ကလည်း ပြင်းထန်ရတယ်။ ဘာပဲ
 ဖြစ်ဖြစ် ကျွမ်းကျင်တာထက် စာရင် ဖြစ်ချင်စိတ်က ပိုပြီး အားကောင်း
 နေရမယ်။

မိုဟာမက် အလီ

မိုဟာမက်အလီဆိုတာ ကမ္ဘာ့ဟဲဗီးဝိတ်လက်ရှေ့ချန်ပီယံအဖြစ် ၂၀
 ရာစုနောက်ပိုင်းမှာ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ခုအချိန်မှာ အသက်အရွယ်
 ကြီးရင့်ပြီး ခြေတုန်လက်တုန် ရောဂါရနေတဲ့ သူ့ပုံကို ရုပ်မြင်သံကြား
 ကနေတစ်ဆင့် မကြာခဏဆိုသလို တွေ့တွေ့နေရတယ်။ တွေ့လိုက်
 ရတိုင်းလည်း မစွမ်းမသန်ဖြစ်နေတဲ့ပုံ ကွယ်ပျောက်သွားပြီး လက်ရှေ့
 ကြိုးဝိုင်းထဲ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေ၊ ထိုးသတ်နေတဲ့
 သူ့ရုပ်ပုံလွှာကိုသာ ပြေးမြင်ယောင်မိတဲ့အထိ ချန်ပီယံ အရှိန်အဝါ
 ကြီးမားလှသူ ဖြစ်တယ်။

ဖိုးစည်...

လူတွေကို ကိုယ်ဝါသနာပါရာ နယ်ပယ်တစ်ခုခုမှာ ချန်ပီယံ ဖြစ်ချင်
 သလားလို့ မေးကြည့်ရင် ရာခိုင်နှုန်းအတော်များများက ဖြစ်ချင်တာပေါ့
 လို့ ဖြေကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုဖြေတဲ့ လူတွေထဲမှာ ရာခိုင်နှုန်း
 အတော်များများက ချန်ပီယံဖြစ်မလာကြဘူး။ ဒါကြောင့် တကယ်တမ်း
 ချန်ပီယံဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် စောစောက သူပြောတဲ့စကားကို သေသေ

ချာချာ ဆစ်ပိုင်းလေ့လာကြည့်ဖို့လိုတယ်။

“ချန်ပီယံတွေဆိုတာ အားကစားရုံတွေထဲကနေ မွေး ထုတ်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး” တဲ့။

ဆိုလိုတာကတော့ အားကစားရုံတွေဆိုတာ လေ့ကျင့်ရေးစခန်းတွေပဲ။ လေ့ကျင့်ရေးစခန်းတွေမှာ အပြင်းအထန်လေ့ကျင့်နိုင်မှ အောင်ပွဲနဲ့ နီးစပ်မှာဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီလေ့ကျင့်မှုတစ်ခုတည်းနဲ့ ချန်ပီယံဖြစ်လာမယ်လို့ ကျိန်းသေပြောလို့မရဘူး။

“ရင်ထဲမှာ ခပ်နက်နက်စူးဝင်နေတဲ့ လိုအင်ဆန္ဒလို၊ စိတ်ကူးအိပ်မက်လို၊ စွဲမြဲတဲ့အမြင်လိုဟာ တစ်ခုခု၊ အဲဒါကသာ ချန်ပီယံဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတာပါ”

ဆိုတဲ့အချက်က အတော်အရေးကြီးတယ်။ လိုအင်ဆန္ဒဆိုတာ လူတိုင်းမှာ ရှိတာပဲ။ စိတ်ကူးအိပ်မက်ဆိုတာလည်း လူတိုင်းမက်ဖူးတာပဲပေါ့။ အတွေးထဲ အာရုံထဲ ကွင်းခနဲ ကွက်ခနဲ မြင်မြင်နေတတ်တဲ့ အမြင်ဆိုတာကရော၊ သူသူကိုယ်ကိုယ် ထင်ယောင်မြင်ယောင် ရှိတတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုပြောတဲ့ဟာတွေကို စားလည်း ဒီစိတ်၊ အိပ်လည်း ဒီစိတ် ဆိုသလို ဖျောက်ဖျက်မရအောင် စွဲလမ်းနေသလား၊ ရင်ထဲ ခပ်နက်နက် စူးဝင်နေသလားလို့ မေးမယ်ဆိုရင်တော့ လူတိုင်း အဲဒီလို ဖြစ်မနေပါဘူး။ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်၊ မဖြစ်လည်း ဘာတတ်နိုင်မလဲဆိုပြီး ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် နေလိုက်သူတွေသာ များပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း လူတိုင်း ချန်ပီယံ မဖြစ်တာပေါ့။ အေး... ချန်ပီယံ ဖြစ်မယ့်သူဆိုတာကတော့ ဖြစ်ချင်စိတ်က ပြင်းထန်နေရမယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီစိတ်က ကိုယ့်ကိုယ်ထဲမှာ အခါမလပ်လည်း ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးနေရလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ချန်ပီယံစိတ်ဓာတ်ပဲ။

“နောက်ဆုံးမိနစ်အထိ သက်လုံကောင်းဖို့ လိုတယ်။ သူများထက်လည်း”

နည်းနည်းပိုမြန်ရတယ်”

ဆိုတဲ့ မိုဟာမက်အလီရဲ့ စကားကြားရတော့ သူ ထိုးသတ်ခဲ့တဲ့ ပွဲတစ်ပွဲကို သွားသတိရမိတယ်။ သူနဲ့ ပြိုင်ဘက်ကိုတော့ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိချင်တော့ဘူး။ ဟိုလီ ဖီးလ်လား၊ ဂျော့ချ် ဖိုမင်လား တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။

ခါတိုင်းဆို အလီတို့က ပြိုင်ဘက်ကို အလဲထိုးပြီး စောစောပွဲ သိမ်းပစ်တတ်ပေမယ့် ဒီပွဲမှာတော့ သူ သိပ်အသာစီးမရဘူး။ မရတဲ့ အပြင် ပြိုင်ဘက်လုပ်သူက ဖိထိုးတာချည်း ခံခဲ့ရပြီး အလီတစ်ယောက် ကြိုးဝိုင်းထောင့် ကျောကပ်မှီနေရတဲ့ ခံစစ်အနေအထား ရောက်ခဲ့ရတာကများတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်လာတယ်။ အလီ ခံနေရတုန်းပဲ။ တစ်ဖက်လူရဲ့ ထိုးချက်တွေ အတော်များများ သူ့ကို ထိတယ်။ လဲတော့မလား၊ လဲတော့မလားနဲ့ တထိတ်ထိတ်နဲ့ ကြည့်နေရတယ်။ မလဲဘဲနဲ့ ပွဲပြီးသွားမယ်ဆိုရင်တောင် သူ အမှတ်နဲ့ ရှုံးနိုင်တယ်။

အဲဒီလို ကြိုးဝိုင်းထောင့် ကျောမှီပြီး ခံနေရရာက ပြိုင်ဘက်ရဲ့ အလောတကြီး ထိုးချက်ကြား၊ ဟာကွက်တစ်ကွက် လှစ်ခနဲ မြင်တာနဲ့ သူက ထိုးချလိုက်တယ်။ ချက်ကောင်းကို ထိုးမိလို့ ပြိုင်ဘက် အရှိန် တန့်သွားတုန်း အလီက လူကို ပြန်မတ်၊ ကြိုးဝိုင်းဘေးကို ခွဲထွက်၊ လူချင်းရင်ဆိုင်ပြီး နောက်ထပ် ဘယ်ညာလက်သီးနှစ်လုံး ခပ်မြန်မြန် ပစ်သွင်းလိုက်တယ်။ ပြိုင်ဘက်လုပ်သူလည်း တအိအိပြုဆင်းပြီး ကြိုးဝိုင်းကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားတယ်။ အလီ အလဲထိုးနဲ့ အနိုင်ရလိုက်တယ်။

အဲဒီပွဲမှာ သူ ပြောတဲ့အတိုင်း နောက်ဆုံးမိနစ်အထိ သက်လုံကောင်းတာရယ်၊ သူများထက် နည်းနည်းပိုမြန်တာရယ်၊ ဒီနှစ်ချက်နဲ့

ပြည့်စုံလို့သာ သူ အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

“နောက်ဆုံးမိနစ်သက်လုံ” ဆိုတာ တော်တော်အရေးကြီးတယ်။ ပွဲပြီးခါနီး၊ ပန်းဝင်ခါနီးအချိန်အထိ ကိုယ့်မှာရှိနေတဲ့ နောက်ဆုံးလက်ကျန် ခွန်အားကို ညှစ်ထုတ်နိုင်စွမ်း ရှိရမယ်။ အဲဒီနောက်ဆုံးမိနစ်သက်လုံနဲ့ ပြိုင်ပွဲတွေမှာ အဆုံးအဖြတ် ပေးသွားတာတွေ အများကြီးပဲ။ စက်ဘီးစီးပြိုင်ပွဲတွေ၊ မာရသွန်ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ပန်းဝင်ခါနီး နောက်ဆုံးမိနစ်အထိ သက်လုံကောင်းသူတွေဟာ တစ်လျှောက်လုံး ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်လာသူတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ပွက်ကာသီကာ အသာရလို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အနိုင်ယူအောင်ပွဲခံသွားတာ မကြာခဏ တွေ့ရတတ်တယ်။ အဲဒီ သက်လုံမျိုးနဲ့ သူများထက် နည်းနည်းပိုမြန်တာ၊ ဒီနှစ်ခုပေါင်းလိုက်တော့ ချန်ပီယံ ဖြစ်ကရောပေါ့။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ နောက်ဆုံးမိနစ် သက်လုံမရှိလို့ ပန်းဝင်ခါနီး ဘေးထွက်လိုက်ရသူတွေ၊ ပစ်လဲသွားသူတွေရဲ့ အရေးနိမ့်မှုကိုလည်း သင်ခန်းစာယူလို့ရနိုင်တယ်။

“လူက ကျွမ်းကျင်ရသလို၊ ဖြစ်ချင်စိတ်ကလည်း ပြင်းထန်ရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွမ်းကျင်တာထက်စာရင် ဖြစ်ချင်စိတ်က ပိုပြီး အားကောင်းနေရမယ်”

ဆိုတာကတော့ စကားအစမှာ ပြောခဲ့တဲ့အချက်ကိုပဲ နိဂုံးချုပ်တဲ့ အနေနဲ့ လိုရင်းရောက်အောင် ချုပ်ပြောလိုက်တာပါ။

ဖိုးစည်...

ချန်ပီယံဖြစ်မယ့်လူဆိုတာ ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ ဖြစ်ချင်စိတ်၊ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ Skill နှင့် Will ဒီနှစ်ခု ရှိရမယ်။ ဒီနှစ်ခုထဲမှာ Will က Skill ထက် ပိုပြီးအားကောင်းရတယ်။ will အားကောင်းသည်ထက် ကောင်းလာရင် power တိုးလာပြီး မင်းမှာ will-power ဆိုတဲ့ဆန္ဒ စွမ်းအား

ကြီးထွားလာလိမ့်မယ်။ ဒါဆို မင်းလည်း တစ်နေ့ ချန်ပီယံဖြစ်မှာ သေချာ
တာပေါ့ကွာ။

မူရှိတဲ့လူ ဖြစ်ပါစေ

ဖိုးစည်...

အရင်လတုန်းက မင်းဆီ ရေးလိုက်တဲ့စာထဲမှာ လက်တွေ့နယ်ပယ်ထဲ ဝင်ရောက်လှုပ်ရှားတဲ့အခါ အောင်ပွဲရအောင်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ချန်ပီယံဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ အရည်အချင်းအကြောင်း ရေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီလတော့ဘဝမှာ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်ပြီး လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် စည်းကမ်းစနစ်ရှိဖို့လိုအပ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြချင်တယ်။ မင်းကိုယ်တိုင်က တစ်ဖက်က ပညာသင်၊ တစ်ဖက်က အလုပ်အကိုင်ဝင်လုပ်နဲ့ ဘဝပြေးလမ်းကြောင်း ပေါ်ရောက်နေပြီ ဆိုတော့ ဒီအကြောင်းပြောပြဖို့ လိုမယ်ထင်လို့ပါ။

စည်းကမ်းလို့ပြောလိုက်ရင် တို့တွေက ‘စည်းကမ်းဟူသည် လူ့တန်ဖိုး’ တို့၊ ‘စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်’ တို့ အစရှိတဲ့ ဆောင်ပုဒ်တွေ ပြေးပြီး မြင်ယောင်ကြားယောင် မိတတ်တယ်။ စာသင်ကျောင်းတွေမှာဆို ဒါကို ခေါင်းစဉ်ပေးပြီး စာစီစာကုံးတွေ ဘာတွေ ရေးခိုင်းကြတာပဲ။ မင်း

လည်း ရေးခဲ့ဖူးမှာပေါ့။

အေး... စာစီစာကုံးရေးတော့သာ စည်းကမ်းဆိုတာ ဘယ်သို့ ဘယ်ညာဆိုပြီး ချောနေအောင် ရေးကြတာ၊ တကယ့်လက်တွေ့ဘဝမှာ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ စနစ်တကျနေရဲ့လားလို့ လေ့လာကြည့်ရင် မနေတဲ့ လူက များတယ်။ ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘယ်ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့နေတာကို အကျင့်ပါအောင် မလုပ်ကြလို့ပဲ။ တကယ်ဆို လူ တိုင်းလိုလို စည်းကမ်းတကျ နေဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစည်းကမ်း ကို ကိုယ့်ကိုယ်ရော စိတ်မှာပါ စွဲစွဲမြဲမြဲနဲ့ အကျင့်ပါအောင် ကာလ ကြာရှည် အချိန်ပေးပြီး လက်တွေ့မကျင့်သုံးဖြစ်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် လူအတော်များများရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံ၊ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ၊ အမူအကျင့်တွေမှာ စည်းကမ်းပိုင်းအရ လျော့ရဲရဲ ဖြစ်နေကြတာပါ။

ဘာဆိုရင်လည်း တော်တော်လေးအရွယ်ရောက်လာတဲ့အထိ ကိုယ်အိပ်တဲ့အိပ်ရာ ခေါက်ရသိမ်းရ ကောင်းမှန်းမသိဘူး။ လူကြီးတွေ က လုပ်ပေးနေကျဖြစ်နေတော့ အိပ်ရာကထရင် စောင်ကို ခြေနဲ့ကန် လုံးထွေးပြီး ထလာတာပဲ။ ခြင်ထောင်ကို ခေါက်ရမှန်းလည်း မသိဘူး။ အဝတ်ဟောင်းကို ချွတ်လဲပြီး ပုံထားခဲ့တယ်။ ကျောင်းက ပြန်လာရင် လွယ်အိတ်ကို ကြိုရာနေရာ ပစ်တင်တယ်။

တက္ကသိုလ်ရောက်လို့ အရန်တပ်ရင်းထဲဝင်၊ စခန်းထွက်လေ့ကျင့် ရေး ၂ နှစ်လောက် လုပ်လိုက်ရတော့မှ အိပ်ရာကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ စနစ်တကျ ခေါက်တတ်လာတယ်။ ဒါတင် မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အသုံး အဆောင်ပစ္စည်းတွေကိုလည်း နေရာတကျ ထားတတ်သိုတတ်လာ တယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အနေအထိုင်စည်းကမ်းက သိပ်မစွဲမြဲသေးဘူး။ အရန်တပ်ရင်းက ထွက်တော့ ဒုံရင်း ဒုံရင်းပဲ ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်

ဆုံးတော့ အလုပ်ခွင်ထဲရောက်၊ ဖောင်ကြီး ၆ လ သင်တန်းတို့၊ မင်္ဂလာ
ဒုံ ၅ လ သင်တန်းတို့လို ကာလကြာရှည် သင်တန်းမျိုးတွေ တက်လိုက်
ရတော့ ခုနပြောတဲ့ နေနည်းထိုင်နည်း စည်ကမ်းတွေက ကိုယ်ရော
စိတ်မှာပါစွဲမြဲပြီး အကျင့်ပါသွားတယ်။

ခုအချိန်မှာ နိုးလာတာနဲ့ အိပ်ရာကို ခေါက်သိမ်းတတ်တဲ့အကျင့်
က အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ဘူး။ လုပ်နေကျဖြစ်သွားတော့လည်း
စည်းကမ်းစနစ်ဆိုတာ တာဝန်ကြီးတစ်ရပ်လို၊ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလို အပန်း
တကြီး ထမ်းရွက်နေရတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အလိုက်သင့် ရှော့ရှော့ရှူရှူ
ဆောင်ရွက်လို့ရတဲ့ ဖြစ်စဉ်သဘောပါပဲ။

ဖိုးစည်...

ခု ဘာဘပြောတဲ့ စည်းကမ်းမျိုးက သူ့သူကိုယ်ကိုယ် လူတကာ
လိုက်နာဆောင်ရွက်သင့် ဆောင်ရွက်အပ်တဲ့ ယေဘုယျစည်းကမ်းတွေ
ပါ။ general discipline ဆိုပါတော့။ နေတာထိုင်တာ၊ စားတာ
သောက်တာကအစ အလုပ်လုပ်တာကိုင်တာ၊ လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံတာပါ
မကျန် ဘဝရဲ့ ကိစ္စခပ်သိမ်းမှာ ယေဘုယျစည်းကမ်းတွေ ရှိတယ်။

အလားတူပဲ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်းကို လိုက်လို့၊
ကိုယ့်မူနဲ့ကိုယ် ကိုယ့်သဘောဆန္ဒနဲ့ကိုယ် ကျင့်သုံးတဲ့ ပုဂ္ဂလိကစည်း
ကမ်းဆိုတာတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ ဒါကိုတော့ particular disci-
pline လို့ ဆိုနိုင်တယ်။ personal discipline လို့ ပြောလည်း ရပါ
တယ်။

ယေဘုယျစည်းကမ်းက ကျောင်းနေရင် ကျောင်းစည်းကမ်း၊
အလုပ်လုပ်ရင် အလုပ်ခွင်စည်းကမ်း၊ လမ်းသွားရင် လမ်းစည်းကမ်း
စသဖြင့် သူ့နေရာနဲ့သူ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ရှိပြီးသားမို့ ဒါတွေကို
ကျေကျေညက်ညက် နားလည်အောင် လေ့လာပြီး လိုက်နာဆောင်ရွက်

နိုင်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေပြေနေလို့ရပါတယ်။ လူတွေနဲ့လည်း သဟဇာတ ဖြစ်လာမှာပါ။

အေး... တကယ်တမ်း ဘဝအောင်မြင်တိုးတက်ရေး၊ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်ရေးအတွက် အရေးတကြီး လိုအပ်တာကတော့ ပုဂ္ဂလိက စည်းကမ်းပဲ။

အဲဒီစည်းကမ်းထဲမှာ self-discipline လို့ခေါ်တဲ့ ကိုယ့်စည်းနဲ့ ကိုယ် နေတတ်ဖို့က အဓိကကျတယ်။ “ကိုယ့်စည်းနဲ့ကိုယ်”ဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ချမှတ်ကျင့်သုံးတဲ့ “ကိုယ်ပိုင်မှု”လို့ ပြောလည်း ရတယ်။ လူဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်မှု ရှိရတယ်။ မူမရှိတဲ့ လူဟာ အလကား လူပဲ။

အဲဒီမူ၊ အဲဒီစည်းကမ်းရှိလာဖို့ဆိုတာ ကိုယ့်အမူအကျင့်၊ ကိုယ့် အလေ့အထကို အသေအချာ ပြန်ဆန်းစစ်ပြီး ချမှတ်ယူရတာရှိသလို၊ စည်းမရှိ မူမရှိတဲ့လူတွေရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်အလှည့် ကျရင် အဲဒီလိုမဖြစ်အောင် သင်ခန်းစာထုတ် ချမှတ်ယူရတာတွေ လည်း ရှိတယ်။

ကိုယ်ပိုင်မှုနဲ့ပတ်သက်လို့ ပေါ်လွင်အောင် ဥပမာပြရရင် ဆိုပါ တော့- ကိုယ်မလုပ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို လုပ်ပါ့မယ်လို့ အလွယ်တကူ ကတိမပေးနဲ့။ လူချင်းတွေ့ရင် ခု လာခဲ့မယ်၊ တော်ကြာ လာခဲ့မယ် ပြော၊ ပြီးတော့ မလာဘဲနေတဲ့ လူစားမျိုးဟာ မူမရှိတဲ့လူပဲ။

နောက်ပြီး မူမရှိတဲ့အထဲ စာရင်းသွင်းလို့ရတာတွေ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ လူ့အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတတ်တာလည်းတစ်ခုပါတယ်။ တစ်ဖက်လူ ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ သာသာကြည်ကြည် ရှိသလား မရှိ ဘူးလား၊ အရိပ်အကဲသိတတ်ရမယ်၊ အဲဒီလို အရိပ်အကဲမသိဘဲ ကိုယ့် ကိစ္စတစ်ခုတည်း ရှေ့တန်းတင်လာရင် ဒါ အလိုက်ကမ်းဆိုးသိမှုဆိုတဲ့

မူ မရှိတဲ့လူပဲ။

ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ အခွင့်အရေးတစ်ခုရပြီဟေ့ဆို ကိုယ်ရှိန် မသတ်နိုင်ဘဲ လက်ကုန်နှိုက်ယူချင်တာဟာ အတော်မူပျက်တဲ့ ကိစ္စ။ တစ်ခါ ဒီလူစားမျိုးတွေက အခွင့်အရေးသာ လိုချင်တာ၊ တာဝန်ယူချင် စိတ်ကျတော့ ရှိတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ တာဝန်မဲ့လျှောက်လုပ်လို့ မရှူ နိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်တော့လည်း ကိုယ့်အကျိုးစီးပွားမထိခိုက်အောင် သူများအပေါ် အပြစ်ပုံချရမလား၊ ချမယ်။ တာဝန်အရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကို သွားပြီးရှိခိုးဦးတင် လုပ်ရမလား၊ လုပ်မယ်။ ဒါဟာ မူမရှိတဲ့ လူတွေ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိတဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေပဲ။

ဖိုးစည်...

ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်စည်းနဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်မူနဲ့ကိုယ် နေတတ် အောင် ကြိုးစားရမယ်။ မင်းအနေနဲ့ အဲဒီလို နေတတ်တယ်ဆိုရင် self-esteem လို့ခေါ်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားတတ်လိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုလို့ ကိုယ်သာတန်ဖိုးရှိပြီး သူများ တွေက ကိုယ့်လောက်တန်ဖိုးမရှိဘူးလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒါက ငါသာလျှင် အရေးပါတယ်အထင်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဗဟိုပြု စဉ်းစားတတ်တဲ့ အတ္တစွဲ သဘောထားမျိုးပါ။

တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ လူတစ်ယောက်မှာ သူ ကျင့်သုံးတဲ့မူနဲ့ ဆိုင်တယ်။ သူတတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပညာအရည်အချင်းနဲ့ ဆိုင်တယ်။ နောက်ပြီး သူ့လုပ်ရည် ကိုင်ရည်၊ ကတိသစ္စာတည်ကြည်မှု၊ တာဝန်ယူမှု၊ ရှေ့ကြောင်းနောက် ကြောင်း ဆင်ခြင်ထောက်ထားမှု၊ မြင့်မြင့်မားမား တွေးတောကြံစည် လုပ်ကိုင်တတ်မှု၊ ဒါတွေနဲ့ ဆိုင်တယ်။ မြန်မာတွေ သုံးနှုန်းလေ့ရှိတဲ့ စကားနဲ့ ခိုင်းနှိုင်းပြောရရင်တော့ “ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြံ” တာပဲပေါ့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားတတ်ရင် သူတစ်ပါးရဲ့ တန်ဖိုးကို လည်း အသိအမှတ်ပြုတတ် လေးစားတတ်တယ်။ တန်ဖိုးကနေ တစ်ဆင့် တက်လိုက်တော့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ ဖြစ်တည်လာတယ်။ ဒီအခါမှာ ကိုယ့်တန်ဖိုး၊ သူတန်ဖိုးသိတဲ့လူဟာ self-respect လို့ခေါ်တဲ့ ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် လေးစားတတ်လာတယ်။

ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် လေးစားရုံသေရကောင်းမှန်းသိရင် လူရှေ့ သူရှေ့ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာမှဖြစ်စေ မဟုတ်တာ၊ မမှန်တာ၊ မသင့်တော် မအပ်စပ်တာကို မပြုကျင့်ဘဲ ဆင်ခြင်စောင့်စည်းမှု အားကောင်းလို့ ဂုဏ်သိက္ခာအဆောက်အဦလည်း ကြီးထွားခိုင်ခံ့လာတတ်တယ်။

လူမှာ ဩဇာအရှိန်အဝါတွေ၊ ဥစ္စာဓနအင်အားတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ကြီးမားပါစေ၊ ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် ရိုသေရကောင်းမှန်း မသိသူတွေဟာ တန်ဖိုးမရှိတဲ့လူတွေပဲ။ ဒီလူတွေဟာ အသက်ရှင်နေတုန်းမှာ လူအကြည်ညို မခံရသလို သေတဲ့အခါကျတော့လည်း လောကရဲ့ ဝန်ထုပ်တစ်ခု ပေါ့သွားတယ်လို့ သဘောထားခံရတတ်တယ်။

ဖိုးစည်...

ဒီတော့ လောကမှာ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်ချင်တယ်၊ ပြောင်မြောက်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင်...

- * self-discipline ဆိုတဲ့ ကိုယ့်စည်းနဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်မူနဲ့ကိုယ် နေပါ။
- * self-esteem ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားပါ။
- * self-respect ဆိုတဲ့ ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် လေးစားပါ

လို့ မှာလိုက်ပါရစေ။

ရွေးချယ်မှု၊ အရည်အချင်းနဲ့ ဇွဲလုံ့လ

ဖိုးစည်...

ဩဂုတ်လဆန်းကတည်းက ဘာဘ ကျန်းမာရေး သိပ် မကောင်းချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းဆီ စာရေးနောက်ကျသွား တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ အရင်လက ရေးလိုက်တဲ့စာထဲမှာ လူ တစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်ချင်တယ် ဆိုရင် ကိုယ့်စည်းကမ်း ကိုယ့်မူနဲ့ ကိုယ်နေဖို့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားဖို့၊ ကိုယ့် သိက္ခာကိုယ် လေးစားဖို့ လိုတဲ့အကြောင်းတွေ ဘာဘ ရေးဖြစ် ခဲ့တယ်။ စာရဲ့ခေါင်းစဉ်ကိုတောင် ‘မူရှိတဲ့လူ ဖြစ်ပါစေ’ လို့ ခေါင်းတပ်ပေးလိုက်ပါသေးတယ်။ အေး... ဒါတွေဟာ လူ တစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်ချင်သူတစ်ယောက်အတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်တဲ့ အခြေခံအချက်တွေပဲ။

အဲဒီအချက်တွေကို နားလည်သဘောပေါက်တယ် ဆိုရင် နောက်ထပ် သိသင့်တာတချို့အကြောင်း ဆက်ပြော ချင်တယ်။

လူဆိုတာ လူ့ဘဝရလာဖို့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ရွေး ချယ်ခွင့်ရတာ မဟုတ်ပေမယ့် လူ့ဘဝရပြီးတဲ့နောက်မှာတော့

ရွေးချယ်ခွင့်ဆိုတာက ရှိလာတယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်တာဖြစ်စေ၊ ကိုယ့်အတွက် သူတစ်ပါးက ရွေးချယ်ပေးတာဖြစ်စေ၊ ဘဝအတွက် ရွေးချယ်မှုတစ်ခုခုနဲ့တော့ လူတိုင်းကြုံရလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် အဲဒီရွေးချယ်မှုနဲ့ ဆိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိဖို့၊ အရည်အချင်းဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးနဲ့ ဘဝအဆင့်မြင့်မားရေးအတွက် ဇွဲလုံ့လကြီးကြီးအားထုတ်ဖို့တွေပါ ဆက်တိုက်လိုအပ်လာတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီလ ဘာဘာ ပြောမယ့်အကြောင်းအရာကို 'ရွေးချယ်မှု၊ အရည်အချင်းနဲ့ ဇွဲလုံ့လ' ဆိုပြီး ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုင်း... ဖိုးစည်ရေး... ဘဝရဲ့ရွေးချယ်မှုအပိုင်းက စပြောရအောင်။

ဆိုကြပါစို့။ အခြေခံပညာသင်ယူလာတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ဆယ်တန်းအောင်သွားပါပြီတဲ့။ သူ ဘာဆက်လုပ်မလဲ။ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်မလား၊ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်မလား၊ အလုပ်လုပ်ရင်း အဝေးသင်တက္ကသိုလ် တက်မလား အစရှိတာတွေ သူ စဉ်းစားရတော့မယ်။ စဉ်းစားလို့ရရင် တစ်ခုခုကို သူ ရွေးချယ်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီရွေးချယ်မှုဟာ သူ့ဘဝအတွက် အရေးကြီးတယ်။

ရွေးချယ်မှုဆိုတဲ့နေရာမှာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်တာနဲ့ ကိုယ့်အတွက် သူတစ်ပါးက ရွေးချယ်ပေးတာဆိုပြီး နှစ်မျိုး ရှိတယ်။ “သူတစ်ပါး” လို့ဆိုတဲ့အထဲမှာ မိဘဆွေမျိုးစတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပါဝင်သလို မိမိရဲ့ဘဝပေး အခြေအနေကိုလည်း ထည့်တွက်မယ်ဆို တွက်နိုင်တယ်။ အဲဒီနှစ်မျိုးထဲမှာ ကိုယ်ပိုင်ရွေးချယ်မှုဖြစ်ရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်ရွေးလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူတစ်ပါးက ရွေးပေးလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရွေးပြီးပြီဆိုမှတော့ အဲဒီရွေးချယ်မှုအပေါ် ကိုယ့်အနေနဲ့ ထက်သန်တဲ့ စိတ်နဲ့ ယုံကြည်လက်ခံပေးဖို့ စိတ်ဝင်တစားရှိဖို့ လိုတယ်။

ဥပမာ... ပညာဆက်သင်ဖို့ ရွေးချယ်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့။

အဲဒီပညာရပ်ရဲ့သဘောသဘာဝက ဘာလဲ။ ကိုယ့်စိတ်ပါဝင်စားမှု၊ ကိုယ့်
ဝါသနာနဲ့ ဘယ်လောက်ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှု ရှိသလဲ။ ဘယ်အဆင့်
ရောက်အောင်သင်မယ်စိတ်ကူးသလဲ။ ဒီပညာသင်ပြီးကာလ အပိုင်း
အခြား ဘယ်လောက်ကြာရင် ကိုယ်ဘာဖြစ်မယ် ခန့်မှန်းသလဲ အစရှိ
သဖြင့် တွက်ချက်မျှော်မှန်းထားတာတွေ ရှိသင့်တယ်။

အလုပ်လုပ်ဖို့ ရွေးချယ်လိုက်တယ်ဆိုရင်လည်း အလုပ်နဲ့ပတ်
သက်လို့ ကိုယ့်ဘက်က ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက်နဲ့ စိတ်ပါဝင်စားမှု
ပိုင်းက လေးနက်ဖို့ လိုတယ်။ လုပ်မယ့်အလုပ်က ကိုယ်ပိုင်လား။
လခစားလား။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အိမ်မှာ လုပ်နေတဲ့ လက်
ငုတ်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်မှာလား၊ ကိုယ့်ဘာသာ စွန့်ဦးတီထွင် စလုပ်
မှာလား ခွဲခြားရမယ်။ လက်ငုတ်ကို ဆက်လုပ်တာဆို ကိုယ်ဝင်လုပ်တဲ့
အချိန်မှာ ဘာတွေ ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့၊ အသစ်ဖြည့်ဖို့လိုမလဲ။ လုပ်ငန်း
တိုးချဲ့မလား၊ ဒါမှမဟုတ် လက်ရှိလုပ်ငန်းအပြင် တခြားလုပ်ငန်းသစ်
တစ်ခုပါ တွဲလုပ်မလား... စသဖြင့် စိတ်ဝင်စားရင် ဝင်စားသလောက်
အချက်တွေ အများကြီး ရှိတယ်။

လခစားအလုပ် လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းလား၊
နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်းလား ခွဲခြားကြည့်ရမယ်။ စားဝတ်နေရေးပြေလည်ရင်ပြီး
ရော၊ ပုံမှန်ဝင်ငွေကလေးရှိရင်ပြီးရော၊ ကိုယ့်အိမ်အတွက် ထိုက်သင့်
သလို အလုပ်အကျွေးပြုရာရောက်ရင် ပြီးရောလို့ အလွယ်တွက်တာ
မျိုး မဖြစ်သင့်ဘူး။

တစ်ခုခုကို ရွေးတော့ ရွေးလိုက်ပါရဲ့။ ကိုယ့်ရွေးချယ်မှုနဲ့ ပတ်
သက်လို့ ခြေခြေမြစ်မြစ်လည်း မသိ၊ သိအောင်လည်း မကြိုးစားဘဲ
ယောင်ဝါးဝါးဖြစ်နေရင် ရှေ့လျှောက် ဘဝမှာ အဲဒီလူ ကြီးပွားတိုးတက်
ဖို့ ခက်တတ်တယ်။

ကောင်းပြီ... ဒုတိယအချက်ဖြစ်တဲ့ အရည်အချင်းပိုင်းကို ဆက်ကြဦးစို့။

ပညာရပ်တစ်ခု ဒါမှမဟုတ် အလုပ်အကိုင်တစ်ခုကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်မှာ သက်ဆိုင်ရာ အရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံဖို့က တစ်ပါတည်း လိုအပ်လာတယ်။ ပထမဦးဆုံး၊ ပညာရပ်တစ်ခုကို သင်မယ်ဆို ကိုယ့်မှာ သင်ယူနိုင်စွမ်း ရှိရမယ်။ အလုပ်တစ်ခု လုပ်မယ်ဆို ကိုယ့်မှာ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်စွမ်းရှိရမယ်။ သင်ရင် တတ်လွယ်ရမယ်။ မြင်ရင် သဘောပေါက် လွယ်ရမယ်။ လုပ်ရင် ဖြစ်မြောက်လွယ်ရမယ်။

ဒါတွေအပြင် ကိုယ့်မှာ တီထွင်ဆန်းသစ်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိရမယ်။ အဲဒါကတော့ ဆိုင်ရာအကြောင်းကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကြည့်တတ်၊ မြင်တတ်၊ ခံစားတတ်၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး အသုံးချတတ်တဲ့အပေါ် မူတည်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အရည်အချင်းပဲ။

နောက်ပြီး ထိုးထွင်းလုပ်ဆောင်တတ်တဲ့ အရည်အချင်းလည်း ရှိဖို့လိုတယ်။ အခက်အခဲတစ်ခု၊ ပြဿနာတစ်ရပ်နဲ့ ကြုံလာရင် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ကိုယ် ဘယ်လောက်ထိထိရောက်ရောက် ကိုင်တွယ်နိုင်သလဲ၊ ဖြေရှင်းနိုင်သလဲဆိုတဲ့အချက်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းကို ဖော်ပြတယ်။

ခုပြောခဲ့တဲ့အထဲမှာ တီထွင်ဆန်းသစ်နိုင်စွမ်းရှိတာနဲ့ ထိုးထွင်းလုပ်ဆောင်တတ်တာဟာ အင်မတန်အရေးပါတယ်။ အဲဒီအရည်အချင်းနှစ်ရပ်နဲ့ ပြည့်စုံရင် ပညာသင်ရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အလုပ်အကိုင်လုပ်ရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တိုးတက်အောင်မြင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းကောင်းတွေနဲ့ တွေ့ကြုံရမှာ သေချာတယ်။

တီထွင်ဆန်းသစ်နိုင်စွမ်းနဲ့ ထိုးထွင်းလုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းတွေ အကြောင်းပြောတော့ ကမ္ဘာ့မော်တော်ကားထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းနယ်

ပယ်မှာ ထင်ရှားတဲ့ ဟင်နရီ ဖို့ဒ်ကို သတိရမိတယ်။ သူက အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ ပြတ်သားရဲရင့်သလို စကားပြောတဲ့နေရာမှာလည်း ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် လိုရင်းရောက်အောင် ပြောတတ်တယ်။ သူ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်။

“အောင်မြင်တဲ့ဘဝ ရောက်ချင်ရင် ငါ ဘာအလုပ်လုပ်ဖို့ အကြောင်း ပါလာသလဲဆိုတာ အရင်တွေ့အောင်ရှာ၊ တွေ့ရင်လုပ်၊ ဒါပါပဲ”တဲ့။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ ဘာအလုပ်လုပ်ဖို့ အကြောင်းပါလာသလဲဆိုတာ တွေ့အောင်ရှာလိုက်တော့ စက်မှုအတတ်ပညာကို သွားတွေ့တယ်။ စက်ပြင်ဆရာအလုပ်၊ အင်ဂျင်နီယာအလုပ် လုပ်ရာကနေ သူ့ရဲ့ တီထွင်ဆန်းသစ်ချင်တဲ့စိတ်က မော်တော်ကားထွင်ချင်တဲ့ဘက် ရောက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ မော်တော်ကားတီထွင်ရင်း ဒက်ထရိုက်ကုမ္ပဏီနဲ့ သူ ပူးပေါင်းအလုပ်လုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီခေတ် မော်တော်ကားဈေးနှုန်းက ကြီးလွန်းလို့ သာမန်လူတွေ ဝယ်မစီးနိုင်ကြဘူး။ အဲဒါနဲ့ သာမန်လူတွေ ဝယ်မစီးနိုင်အောင် ဈေးချိုချိုနဲ့ထုတ်ဖို့ သူက အကြံပြုတယ်။ ဘယ်သူမျှ လက်မခံလို့ ဒက်ထရိုက်မော်တော်ကားကုမ္ပဏီကနေ နုတ်ထွက်ပြီး၊ ၁၉၀၃ ခုနှစ်မှာ သူ့ကိုယ်ပိုင် ဖို့ဒ်မော်တော်ကားကုမ္ပဏီကို စတင်တည်ထောင်တယ်။ မော်ဒယ်လ်-တီဆိုတဲ့ ကားကိုလည်း စထုတ်လုပ်တယ်။ ကားစီးရေ များများထုတ်ပြီး ဈေးချိုချိုနဲ့ ရောင်းချင်တဲ့ သူ့မျှော်လင့်ချက် စိတ်ကူး အိပ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော်တဲ့နေရာမှာ သူ့ရဲ့ထိုးထွင်းလုပ်ဆောင်တတ်မှုက အကြီးအကျယ် စကားပြောတော့တာပဲ။

ဖို့ဒ်ရဲ့ ရှိရင်းစွဲ တီထွင်ဉာဏ်နဲ့ ထိုးထွင်းဉာဏ် ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ assembly line လို့ခေါ်တဲ့ စက်တပ်ဆင်ရေးလမ်းကြောင်းတွေ၊

mass production လို့ခေါ်တဲ့ ပစ္စည်းကို အလုံးအရင်းနဲ့ ထုတ်လုပ် တာတွေ ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကုမ္ပဏီသစ် စထောင် တဲ့နှစ်မှာ ကားစီးရေ ၆၀၀၀ မပြည့်တပြည့်သာ ထုတ်လုပ် နိုင်ခဲ့ရာကနေ၊ နောက် ၈ နှစ်အကြာမှာတော့ တစ်နှစ်ကို ကားစီးရေ ၅၀၀,၀၀၀ အထက်ရောက်အောင် ထုတ်လုပ်နိုင်လာတယ်။ ကား ရောင်းဈေးကျ တော့လည်း အရင်ရောင်းဈေး ဒေါ်လာ ၈၅၀ ကနေ ဒေါ်လာ ၃၆၀ အထိ လျော့ချနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဖို့ဒ်ရဲ့ အရည်အချင်းပဲပေါ့။

ဖိုးစည်...

ခု ပြောမယ့် ဇွဲလုံ့လအပိုင်းကတော့ အရေးအကြီးဆုံးလို့ ဆိုရမှာ ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ ရွေးချယ်မှုနဲ့ အရည် အချင်းပိုင်းကို ပြန်ကြည့်ရင် ကိုယ်ပိုင်ရွေးချယ်မှုလည်း ဖြစ်မယ်၊ အရည် အချင်းလည်း ရှိမယ်ဆို အောင်မြင်တိုးတက်ဖို့ လမ်းကြောင်းက ဖြောင့် ဖြူးနေပြီလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလမ်းကြောင်းပေါ် လျှောက်တဲ့ နေရာမှာ ဝီရိယစိုက်ပြီး ကြိုးစားအားထုတ်မှုက အပြည့်အဝရှိဦးမှ၊ မရှိလို့ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

အလားတူပဲ ကိုယ်ပိုင်ရွေးချယ်မှု မဟုတ်လို့ ဆိုင်ရာအရည် အချင်းကလည်း ကိုယ့်မှာ မရှိလို့ ငါတော့ အောင်မြင်ပေါက်မြောက် မှာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး အားလျှော့လိုက်ရင်လည်း တစ်သက်လုံး လူ မွေးလူတောင် ပြောင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို အားနည်းချက်ရှိနေတဲ့ အတွက် သူတကာထက်ပိုပြီး လုံ့လ၊ ဝီရိယများများ စိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးမွေးမြူရမယ်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကိုယ်ပိုင်ရွေးချယ်မှုတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာ ဆိုင်ရာအရည်အချင်းဘက်က အားနည်းနေတတ်တယ်။ ဒီ

တော့လည်း ကြိုးစားအားထုတ်မှုက အရေးပါလာပြန်တာပဲ။ အရည်အချင်းရှိအောင် မဖြစ်မနေ ကြိုးစားလို့ ဖြစ်မြောက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက် သမိုင်းမှာ အထင်အရှား ရှိခဲ့ဖူးတယ်။

ရှေးဟောင်းဂရိခေတ်က အဟောအပြောကောင်းသူအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ဒီမို(စ်)သေးနို(စ်)ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆိုရင် သူ့ကိုယ်သူ စကားပြောကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်လို့ ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်လက်တွေ့ကျတော့ သူက အင်မတန်စကားထစ်တဲ့လူ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပရိသတ်ကြားထဲ စကားထပြောကြည့်တော့ ထစ်အ ထစ်အ ဖြစ်နေတာနဲ့ လူတွေ ဝိုင်းဟားတာ ခံရပြီး တရားဟောစင်မြင့်ပေါ်ကနေ ဆင်ပြေးခဲ့ရဖူးတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ စကားပြောကောင်းသူ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ အပြင်းအထန် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဘယ်လောက်အထိ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သလဲဆိုရင် သူ့ပါးစပ်ထဲ ကျောက်စရစ်ခဲကလေးတွေ ထည့်ပြီး ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကို တဝေါဝေါ လာရိုက်နေတဲ့ လှိုင်းသံတွေ ပေါ် ကျော်ထွက်သွားအောင်၊ အသံအောင်အောင်နဲ့ ချောချောမောမော ဖြစ်အောင် စကားပြောလေ့ကျင့်ခဲ့တယ်။ ဒီလို မလျှော့တမ်း ဇွဲလုံ့လ ထုတ်ပြီး ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ရွေးချယ်မှုနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ အရည်အချင်းတွေ ပြည့်စုံခဲ့ပြီး၊ ခေတ်ဟောင်းကမ္ဘာမှာ ဒီမို(စ်)သေးနို(စ်) တစ်ယောက် အထင်ရှား အကျော်ကြားဆုံး အဟောအပြောကောင်း ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လာခဲ့လေရဲ့။

ဖိုးစည်...

ဒီတော့ ဘာဘာ ပြောချင်တာက ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်ရမယ့် အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝအတွက် ရွေးချယ်မှု၊ အရည်